

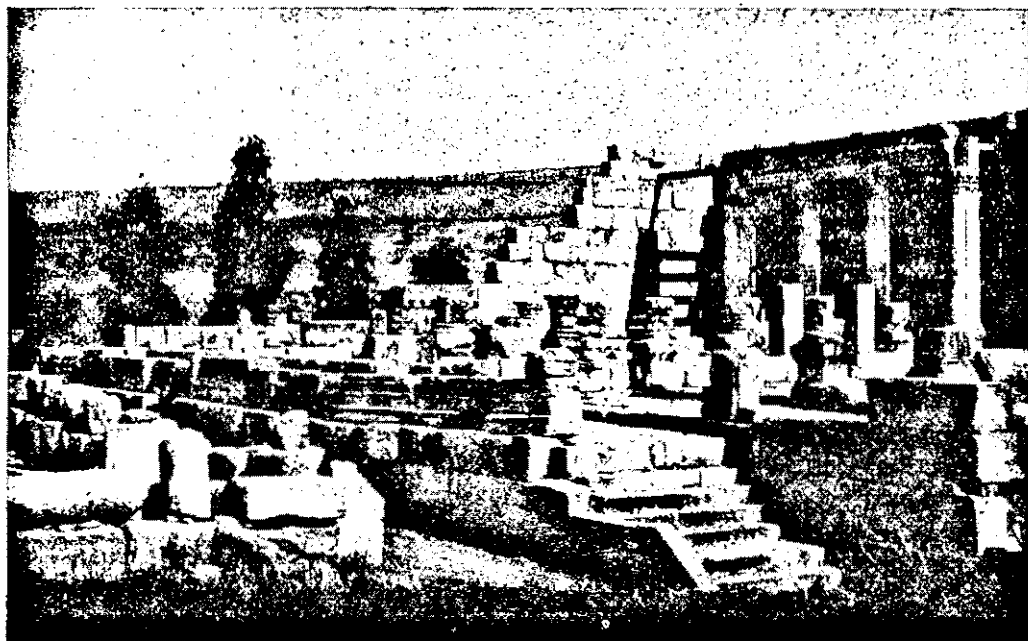
CĂLĂUZA

REVISTA ȘCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI ȘI SOC. FEMEILOR

ANUL V. No 3.

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Iul. — Sept. 1939

Ruinele sinagogii din Capernaum

Atât a rămas din falnicul Capernaum de altă dată! Ruinele unei sinagogi
zidită de un căpitan păgân

UN PAS MAI DEPARTE

de M. Dumitrașcu

După ce, cu ajutorul Domnului, am arătat în rândurile trecute importanța Școalei Duminicale în viața bisericilor creștine baptiste, am dat felurite îndrumări și am arătat și rostul chemării de a fi învățător, sau învățătoare în Școala Duminicală, acum, tot cu ajutorul Domnului, să mergem mai departe și să studiem în parte ceva din caracteristicile copiilor.

În primul număr al revistei „Călăuza”, din anul 1939, am dat un model simplu de împărțirea copiilor în clase după vârstă și, potrivit acelei împărțiri, vom face câteva observări asupra caracteristicii copiilor de diferite vârste, privite din patru puncte de vedere:

1. Fizic; 2. Mintal; 3. Viața socială și 4. Viața spirituală.

Prima clasă: Copiii de la 3—7 ani

I. Partea fizică. Trupul le este plăpând, dar au multă energie, nu știu însă cum s'o folosească. Ei sunt gata să facă multe, au un neastâmpăr care te enervează adeseori. Sunt mereu neliniștiți, ba se dau jos de pe scaun sau bancă, ba se suie, ba vreau afară, ba vreau înlăuntru și așa te necăjesc mereu încât trebuie să strigi: „Doamne, dă-mi răbdare”. Iată câteva leacuri împotriva acestei neliniști a copiilor: 1. Ora școalei duminicale să fie cu variațiuni, adică să le spunem istorioare scurte și cu înțeles sănătos, cântări vioale și întrebări potrivite și înțelese de ei. 2. Să le dăm ceva de făcut ca să se liniștească. Să desemneze ceva,

să se uite la tablouri biblice pe care să li le explicăm pe scurt și pe înțelesul lor și să facem diferite mișcări cu ei.

II. Partea mintală. 1. Atenția. Atenția copiilor de această vârstă e de scurtă durată, se obosesc repede, se plictisesc repede și n'au putere să asculte mult. Din această cauză, învățătorul sau învățătoare trebuie să păstreze atenția lor și s'o cucerească cu o deosebită îndemnare. Deasemenea vorbele pe care ei le întrebunțează în vorbire și pe care le înțeleg, sunt cam între 250—300 de cuvinte, de aceea trebuie să întrebunțăm pe cât e posibil vorbele înțelese de ei și să căutăm să le explicăm pe cele neînțelese. În schimb ei, sunt foarte curioși. Au o curiozitate foarte mare și curiozitatea e mama învățaturii pentru copii, de aceea să folosim curiozitatea lor mare pentru a-i învăța lucruri sănătoase și folositoare.

2. Memoria. Este foarte puțin dezvoltată. De aceea trebuie să alegem versete scurte din Biblie și să facem cu ei mai multă repetiție pentru a le învăța.

3. Imaginația lor e foarte mare. E bine să ne folosim de imaginația lor, hrănind-o cu lecțiuni biblice, spuse în chip de istorioare și făcând aplicație la viața lor, după puterea lor de pricepere.

III. Sociabilitatea. De obicei, copiii la această vârstă, sunt foarte egoiști. Ei vor totul pentru ei. Mama sau tata, e numai al lor, Domnul Isus e numai al

lor, ba și învățătorul sau învățătoare e numai a lor. A încerca să-i mustrî și să-i oprești de la aceasta, e zadarnic, dar pe alte căi putem încerca să-i scoatem din egoismul lor. Când cântăm cu ei, să-i punem să dea mâinile, când se joacă, să-i îndemnăm să se joace împreună, să meargă împreună pe stradă, ca să prindă dragoste unii de alții.

IV. Partea spirituală. Partea spirituală e în formație. Ei sunt foarte buni observatori și imitatori. De aceea, la ora școlii duminicale să nu le vorbim prea mult lucruri spirituale, pe care și așa nu le înțeleg, ci să căutăm a fi mai bine un exemplu de viață spirituală. Viața noastră spirituală va influența, mai bine decât orice altceva, asupra vieții lor spirituale.

Copiii de la 7 12 ani

I. Partea fizică. Ei sunt în plină dezvoltare. Cresc repede și au o energie puternică pe care o știu și o pot folosi. Acum ei știu să scrie, știu să citească și pot să desemneze bine. In energia lor ei sunt nerăbdători de a duce la îndeplinire tot ce învață, de aceea trebuie multă luare aminte la lecțiunea și învățăturile ce le predăm. Fiecare poate avea un caiet în care să treacă cuvântul de aur și să desemneze lucruri frumoase. Pot acum să viziteze pe copiii din școala duminicală pe la casele părinților lor și mai ales pe cei ce sunt bolnavi, să le ducă flori și altceva care să le producă bucurie.

II. Partea mintală. Mentea lor este mai dezvoltată, știu mai multe, atenția lor este mai ma-

re, așa că pot asculta fără să se obosească așa repede. Vor să știe mult, să învețe mult și mai ales pe din afară. De aceea să le dăm să învețe versete din Biblie, poezii, istorioare din Biblie și să-i punem să explice ce înțeleg din cântarea cântată, sau din cuvântul de aur învățat pe din afară.

Curiozitatea lor e mai mare. Ei sunt foarte curioși asupra unui lucru și vor să știe cum e și de unde e. Când a venit cineva, vor să știe cine e, de unde a venit și de ce a venit. Să fim înțelegători cu ei și să nu ne enerveze curiozitatea lor, ci cu răbdare și multă înțelepciune să satisfacem, pe cât e posibil, curiozitatea lor, căci astfel îi vom cuceri pe ei și încrederea lor copilărească. Ei mai sunt curioși asupra istorioarelor din Biblie, în care se vorbește despre David, Samuel, Iosif și Domnul Isus. Să folosim acest prilej pentru a tipări în mintea lor fragedă caracterele acestora și viața lor trăită în Dumnezeu și pentru El, căci aceasta ba avea urmări, mai târziu, în viața lor.

Ei mai sunt și imitatori. De aceea lucrurile în clasă trebuie să fie bine aranjate. Imbrăcămintea învățătorului sau învățătoarei trebuie să fie curată, bine aranjată și serioasă, căci altfel ei întreabă direct de ce e așa și nu altfel, cum ar trebui să fie, etc. Cu atât mai mare trebuie să fie grija învățătorilor, cu cât e știut că la această vârstă copiii sunt foarte închișați să imiteze și sunt chiar buni imitatori.

III. Sociabilitatea. La această vârstă nu mai sunt așa egoiști ca cei mici. Iși dau flori unii

altora, împrumută cărți unii altora, își dau daruri și se ajută unul pe altul în pregătirea lecțiunii. Nu mai zic ca cei mici că totul e al lor. Le place să se joace mai mulți la un loc, să se roage împreună și să cânte împreună. În toate acestea trebuie supravegheați și călăuziți, de cineva, ca să nu se nedreptățească la jocuri sau să se certe. Fac un lucru rău cei ce opresc pe copii, la vârsta aceasta, dela jocuri, ar face mai bine dacă i-ar supraveghea și i-ar controla cu dragoste și înțelegeră. Copiii n'ar avea frică de noi niciodată. S'ar alipi de noi ca de aceia care îi înțeleg și-i iubesc și și-ar destăinui bucuriile și darurile lor și noi i-am putea cunoaște mai bine și ajuta mai bine.

IV. Viața spirituală. Aceasta e vârsta când un băiat sau o fată pot să se pocăiască. Dacă un băiat sau o fată spune că e un păcătos sau păcătoasă și că doresc să primească pe Domnul

Isus ca Mântuitor și să-I urmeze, să nu-i descurajăm, spunând că sunt prea mici pentru așa ceva. Ei sunt sinceri și în această sinceritate ei pot spune simțirea lor despre Domnul Isus și pot să se pocăiască, mai ales dacă părinții lor sunt cu adevărat pocăiți. Trebuie să ne rugăm cu ei în clasă, să-i îndemnăm să se roage atât pentru ei cât și pentru alții. Învățătorul sau învățătoarea trebuie să folosească prilejul ca, în lecțiunile ce predau să vorbească despre păcat, despre mântuire și despre cine și ce spală păcatele. Să arate, pe înțelesul lor, calea prin care orice păcătos poate avea iertarea păcatelor și mântuirea sufletului. Să nu se uite că scopul școlii duminicale este dobândirea atât a celor mici, cât și a celor mari, pentru Hristos.

În numărul viitor a „Călăuzei” vom continua cu astfel de îndrumări, pentru celelalte vârste.

RUGĂCIUNE

de V. T. Soraclu

*În umilință glasul meu
Îl 'nall' Părinte sfinte,
Spre ceru 'nall, spre Tronul Tău
Și mult Te rog fierbinte,*

*Indură-Te, fii milostiv
Cu mine vinovatul,
Privește-mă, cu lacrimi strig,
Te rog, iartă-mi păcatul.*

*Căci am greșit în fața Ta
Mai mult ca ori și cine,
Te rog, primește-mă cum sunt,
Primește-mă la Tine.*

*Mă umilesc pân' la pământ
Și mult doresc fierbinte,
Pe calea Ta, Părinte sfânt
Să fiu de azi 'nainte.*

*Cuvântul Tău vreau să-l vestesc
La toți cei muritori,
Să știe că pe-acest pământ
Suntem doar călători.*

*În lume cât mă vei lăsa
Ajută-mă, o Doamne,
Să-Ți fiu supus și voia Ta
S'o fac în orice vreme.*

*Ajută-mi să mărturisesc
Iubirea Ta cea mare,
Și haru-Ți sfânt, dumnezeesc
Ce 'mparți la fiecare.*

*Iar când la Tin' mă vei chema
Să las această lume,
Ce-am întâlnit în viața mea
Pe rând și le voi spune.*

Femei învățătoare

În multe din bisericile noastre femeile nu prea au mare rol. Ele vin la servicii, ascultă, cântă și pleacă acasă. Atâta doar. Serviciile sunt conduse de bărbați, corul e condus de bărbați, clasele școlii duminicale conduse de bărbați, învățători și vorbitori sunt numai bărbații.

Pavel scrie într-o epistolă a sa că femeia să tacă în adunare. Această poruncă a fost vremelnică și se referea la o singură adunare, într'un oraș unde era ceva ieșit din comun faptul ca o femeie să vorbească în public. Dar fetele lui Filip din Cezarea? Biblia scrie că ele prooroceau, adică predicau în adunare. Și pentru ce nu? Femeia care a fost aleasă ca să crească omenirea, din leagăn începând, și dacă se zice că oamenii mari, au avut mame mari, de ce n'ar fi în stare o femeie să învețe din Cuvântul Domnului, în adunare, atât la servicii cât și la Școala Duminicală și la societățile femeilor? Nu sunt femeile destul de capabile să învețe și să îndeplinească o funcțiune cu răspundere? Ba da. Nu numai în ziua de azi se poate dovedi acest lucru, ci și în Biblie găsim exemple de femei minunate care și-au instruit copiii ori au condus po-

porul, cu multă înțelepciune și pricepere. Cine nu-și aduce aminte de Maria, sora lui Moise, care a condus muzica fiilor lui Israel? De viteaza Debora care a reperiat biruință asupra ostirilor asupritoare, de Ana care și-a condus ualcul copil pe căile Domnului, de bătrâne Elisabeta care a crescut pe Înaintemergătorul lui Isus, așa cum îl găsim mai târziu pe malurile Iordanului, neîndurat și neîngăduitor față de păcat. Și atâtea și atâtea femei conducătoare.

Deci surori, femei și mame creștine, locul vostru e în fruntea claselor Școlii Duminicale, a Societății Fetelor și Femeilor. Voi cunoașteți mai bine dorințele și năzuințele copiilor și ale tineretului. Voi trebuie să-i călăuziți. Atunci se va spune și despre voi: „Ea a făcut tot ce a putut". Să nu vă asemănați robului rău care și-a îngropat talantul în pământ. Nu e adevărat că nu aveți talente. Nici că nu le puteți desvolta. Dumnezeu dă din belșug înțelepciune și har în deajuns. Mergeți deci la locul și lucrul vostru căci nu aveți numai dreptul de a intra în Impărăție ci și datoria de a pune o pietricică la zidirea ei.

M. P.

Solomon a cerut înțelepciune

Oare noi ce cerem? Avuție? Ea e pieritoare. Frumusețe? Ea e trecătoare. Onoruri pământești? Și ele tin doar o clipă.

Dar de înțelepciune avem nevoie cu toții. De pricepere și cunoaștere avem nevoie cu toții. Și numai acei isbutese în viață care se străduiesc să-și adune în grânarele minții și inimii cunoștințe și învățături sfinte și sănătoase. Cuvântul scris are o mare putere. De aceea citiți numai cărți bune, cu conținut duhovnicesc care înalță și învață căile Domnului.

Pentru învățători se găsesc cărți minunate ca: *Ana din Ava, Doctrinile*

biblice, Puterea Misiunii, Geografia Biblică, Inima Vechiului Testament, Studii în Noul Testament, etc

Pentru elevi tineri: *Viața lui Spurgeon, Viața lui Livingstone, Celalalt tâmplar, Istoriile pentru copii, etc.*

Pentru eleve: *Ana din Ava, Viața mea în slujba regească, etc.*

Pentru femei: *Viața de familie în Biblie, Femeile Noului Testament, Femeia în slujba regească, etc.*

Iar pentru toți *BIBLIA pe care s'o citească zilnic.*

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

Arad, Str. Fabricii No. 20.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Lecțiunile pentru adulți sunt întocmite de I. Cocuș și cele pentru copii de Marioara Pasca

Duminică, 2 Iulie.

Lucrând pentru Hristos

Textul: Faptele 17:1—34.

Cuv. de aur: 2 Tim. 2:10.

EXPLICAȚIUNI: În lecția de azi găsim pe Pavel ducând Evanghelia în cea mai învățată și mai cultă țară din lume. E bine să știm, că și azi lumea e uimită de marea înțelepciune pe care o aveau Grecii. Toate cele trei cetăți în care îl găsim pe Pavel: Tesalonic, Berea și Atena se găseau la apusul mării Egee (vezi harta). Tesalonicul era un oraș puțin mai mare, dar, sigur, Atena era capitala lumii grecești. Când Pavel a intrat aici, a fost uimit de arta produsă de meșteșugăria și „iscusința omului”. Se spune că pe acele vremuri erau 35000 de chipuri de zei în acest oraș. Piața în care a predicat Pavel, era un loc deschis unde cetățenii se adunau să discute fel de fel de lucruri. Areopagul era un deal pe care erau săpate în piatră scaune pentru judecători și pentru filosofi. Epicurienii și stoicii aveau două filosofii, care se băteau cap în cap. Epicurienii spuneau, că fericirea se găsește în plăcere: să-ți petreci viața în gustarea tuturor plăcerilor, e secretul fericirii. Ei nu credeau că există păcat, înviere sau lume viitoare. Stoicii spuneau că fericirea se găsește în înțelepciune și în înfrânare, dela poftele rele.

Invățăfuri spirituale

1. **IN ȚĂRI PĂGANE.** Pavel nu s'a mulțumit ca numai el să fie mântuit. El a dorit din toată inima, ca toată lumea să găsească pe Hristos. Dus de acest dor, îl găsim în alt continent, în Grecia, între păgâni, predicând. Avem și noi acest dor de a aduce pe alții la Hristos. Ce facem noi în această privință?

2. **EVANGHELIA LUI PAVEL.** Ce a predicat Pavel? „A vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind că Hristos trebuia să pătimească și să învieze...” Iată ce trebuie să predicăm și noi: mântuirea prin Hristos cel răstignit (v. 3).

3. **ACUZAȚII NEDREPTÉ (v. 5—8).** Oriunde se predică Evanghelia, Diavolul se infurie. El pornește atunci prigonirea contra copiilor lui Dumnezeu.

E interesant să știm că, dușmanii lui Hristos au adus în toate veacurile a-celeași acuzații mincinoase. Ei spun despre Pavel că „răscoală lumea” și că lucrează împotriva Căsarului”. Ce spun azi dușmanii Evangheliei?

4. **„CERCETÂND SCRIPTURILE ÎN ÎNCĂRE ZI” (v. 10—14).** Ce minunați au fost acești oameni din Berea! Ei au avut o singură temelie: Biblia. Ei nu primeau nimic, ce nu se putea dovedi cu Biblia și credeau totul ceea ce era dovedit prin ea. Ei sunt o pildă veșnică pentru noi. Biblia e singura noastră autoritate în ce privește credința.

5. **„I SE ÎNTARATA DUHUL” (v. 15—17).** Pavel nu putea vedea păcatul și să tacă. Orașul Atena era cuibul idolatriei și al păcatului. Pavel fierbea înlăuntru. Există în sufletele noastre același protest împotriva păcatului?

6. **NEAM AL LUI DUMNEZEU.** Grecii au fost cel mai înțelept popor de pe pământ. Dar înțelepciunea lor înaltă nu i-a ajutat să găsească pe Dumnezeu adevărat. Zeii lor erau de aur, argint și piatră. A trebuit să vină Hristos pe pământ ca să spună oamenilor că Dumnezeu e „spirit” și „Tată”.

7. **POCĂINȚA e o poruncă.** Și Epicurienii și Stoicii trebuie să se pocăiască. Asta-i singura cale spre Dumnezeu adevărat. Și fiecare elev al școlii duminicale trebuie să se pocăiască.

INTREBĂRI: 1. Care sunt cele trei orașe în care îl găsim pe Pavel? 2. Cine erau Epicurienii și Stoicii? 3. Ce era Areopagul? 4. Ce a predicat Pavel? 5. Cine trebuie să se pocăiască?

Pentru copiii mici

Nu-i așa dragi copii, că noi îl cunoaștem pe apostolul Pavel, care predica și povestea oamenilor despre Domnul Isus. Când veți primi și voi pe Domnul în inima voastră, veți spune și voi despre El copilașilor, prietenilor voștri de joc.

Am văzut odată un copil, care juca pe Domnul. Când se ducea la școală, povestea copiilor din clasa lui, cum a fost Domnul Isus prins, bătut și răstignit pe o cruce mare. Copiii îl ascultau cu drag și spuneau: „De unde știi tu Petrică, vestirile astea frumoase?” „Sunt elev în școala noastră duminicală și ci-

tese Biblia. Veniți și voi Duminecă la noi, să ascultați ce frumos vorbește învățătorul nostru și cum știm să cântăm”.

Când un coleg de clasă era bolnav, Petrică se ducea la el imediat să-l mângâie și să-i spună ce au învățat la școală. Lângă casa unde locuia Petrică, era casa unui om sărac, care avea copii mulți. Iarna era frig și copii nu aveau în casă nici foc, nici pâine. Mama lor a murit demult și nu era nimeni care să le dea mâncare. Petrică și-a luat traista, în care mama lui a pus pâine, slănină și cartofi, iar în cealaltă mână a luat o cană cu lapte și s-a dus la copiii vecinului. Când au văzut copiii ce inimă bună are Petrică, l-au iubit mult. Petrică făcea aceste fapte bune pentru că și Domnul a făcut bine oricui. Și tot binele pe care-l facem oamenilor, îl facem Domnului Isus. El ne va iubi și ne ascaptă sus în ceruri unde ne vom bucura cu El totdeauna.

Petrică lucra și în biserică. Învăța totdeauna lecțiunea școlii duminicale și cuvântul de aur îl stia mai bine ca oricare elev. Era liniștit, nu vorbea și se ruga Domnului.

Astfel de copii iubeste Domnul care lucrează în biserică și care ajută pe cei săraci și necăjiți.

Duminecă, 9 Iulie.

Prin greutăți pentru Dumnezeu

Textul: Evrei 11:32-40.

Textul: Evrei 11:32-40.

EXPLICAȚIUNI: Epistola din care avem lecția de azi, e scrisă către „Evrei”. Tinta ei este să arate deosebirea cea mare între lege și credință. Între Moise și Hristos, între sângele de pe altar și cel de pe cruce, între cort și biserica lui Hristos, între jertfele mosaice și jertfa de pe cruce, între preoții Legii și Marele Preot, între descoperirile din Vechiul Testament și cea în Hristos, între legea scrisă pe table și între dragostea așezată în inimă, etc. Scriitorul a vrut să arate Evreilor ce înaintare mare este dela așezământul cel vechiu până la așezământul cel nou, și ce slavă eternă se găsește în Hristos.

El dovedeste că și în timpul așezământului vechiu, nu legile din afară, nu ceremoniile, ci credința lăuntrică a fost aceea care a creat eroi. Lista lor a început cu Cain și se continuă în Noul Testament și până azi.

Învățăturile spirituale

1. NU LEGI, CI CREDINȚA. Cap. 11 din Epistola către Evrei poate fi numit „Galeria eroilor credinței”. Locurile încă nu sunt ocupate toate în această galerie. Mai e în ea loc și pentru tine.

Ceea ce vrea să arate epistola către Evrei aici, e că nu regulile, legile și rânduielile făcute de oameni sunt în locul adevărat de a face pe oameni mai buni. Legea impusă din afară a dat faliment în încercarea ei. De aceea Isus a adus o religie lăuntrică, spirituală. În această religie îndemnul spre o viață sfântă vine dinlăuntru. Nu poruncile și regulile din afară, ci credința dinlăuntru îi face pe acești oameni să meargă pe calea cea bună.

Noi avem mult de învățat de aici. Sunt unele biserici care cred că își vor îndrepta membrii dacă vor face niște reguli pe care le vor vota și apoi vor sili pe membri să le asculte. Aceasta e calea fariseică ce duce sigur la faliment. Există o altă cale mai aleasă. Biserica să lupte să aducă pe oameni mai aproape de Dumnezeu; să întărească în sufletele lor credința, speranța și iubirea; să-i aducă la picioarele crucii lui Hristos și să-i îndemne să se predea Lui cu totul. Atunci vor simți în fiecare clipă ce trebuie să facă, legea Domnului va fi scrisă în inimile lor și ei vor fi îndemnați dinlăuntru să meargă pe calea cea adevărată. Credința lăuntrică va fi puterea cea mare care îi va duce pe calea cea adevărată. Ea a fost tăria celor din cap. 11 dela Evrei.

2. GHEDEON ȘI BARAC. Când citești viața acestor doi eroi ai credinței, afli că ei au avut greșeli și au sovăit. Lui Ghedeon i-au trebuit multe semne, iar Barac n'a avut curaj să lupte fără ajutorul Deborci. Ceea ce Biblia vrea să spună e că, în ciuda slăbiciunilor lor, ei au crezut și au făcut minuni. Și noi putem fi astfel de eroi.

3. SAMSON ȘI IEFTAIE. Aceștia doi au avut și mai multe pete pe caracterul lor. Totuși la vremea potrivită ei au crezut și Domnul le-a răsplătit credința.

4. SAMUEL ȘI DAVID. Aici credința a fost mult mai mare. Ea i-a ajutat să facă din fiii lui Israel o mare împărăție.

5. PROOROCII. Versetele 33-38 amintesc în fugă suferințele și minunile proorocilor. Pe unii dintre ei fi

cunoaștem și pe mulți nu. Dar faptele lor sunt extraordinar de mărețe. „Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinulți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoare și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți muncii, — ei, de care lumca nu era vrednică, — au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului”. Ce poate face o credință mare! Avem noi aceeași credință?

6. EI NE AȘTEAPTĂ PE NOI! În ultimele versete din cap. 11 și în primele din cap. 12, vedem că acest nor de martiri se uită la noi și ne așteaptă să mergem pe același drum al crucii spre coroana nevestejită. Suntem noi gata să pășim pe urmele lor?

INTREBĂRI: 1. Care e scopul Epistolei către Evrei? 2. Dece e greșit să facem reguli pentru bisericile noastre? 3. Care e calea de a face pe membrii noștri mai buni? 4. Cum a fost credința în viața lui Barac și a lui Gedeon? 5. Dar întru lui Samuel și a lui David? 6. Care a fost secretul acestor eroi? 7. Pe cine așteaptă ei acum?

Pentru copiii mici

Vă povestesc acum, copii dragi, despre o fată tânără pe care o chema Maria. Maria avea câțiva frați mai mici decât ea. Tatăl ei era bețiv și când venea acasă se certa cu ei și-i bătea. De multeori a trebuit să fugă de acasă și să doarmă pe la vecine. Dar mama ei era pocăită, care se ruga Domnului Isus și o învăța pe Maria să iubească pe Domnul. Dela mama a învățat Maria să se roage și să fie blândă și ascultătoare. Ea era elevă în școala duminicală, unde a auzit într-o Duminică despre oamenii sălbatoci, care încă n'au auzit despre Domnul Isus și se roagă soarelui și stelelor. Maria iubea pe Domnul Isus și dorea așa de mult să se ducă în țara aceea păgână, să învețe pe oameni despre Domnul. Dumnezeu i-a îndeplinit dorința și ea s'a dus acolo. Dar acolo nu avea casă și când venea ploaia o uda, iar soarele îi ardea fața și mâinile. Când a vorbit sălbatocilor despre Domnul, ei, n'au vrut s'o asculte și au plecat. Maria era așa de tristă și se ruga mereu Domnului. Când și-a făcut o casă, au venit sălbatocii și au stricat-o. Apoi au intrat și au luat dela ea mâncarea pe care a pregătit-o. Apoi Maria s'a îmbol-

năvit. Acolo nu era medic s'o îngrijească. Dar Maria le-a răbdat pe toate, pentrucă iubea pe Domnul Isus. Dacă vom iubi și noi pe Domnul, vom face bine tuturor, nu vom fi trști, ci ne vom bucura mereu.

Duminică, 16 Iulie.

Cum să ne închinăm în casa Domnului

Textul: Psalmul 100; Luca 1:46—55.

Cuv. de aur: Psalmul 92:1.

EXPLICAȚIUNI: În prima lecțiune avem un psalm de laudă. Nu știm cine l-a scris. E bine să ținem minte că nu toți psalmii au fost scrși de David. Mulți alții au scris psalmi și avem o mulțime de psalmi pe care nu știm cine i-a scris. Unul din aceștia e psalmul 100. Al doilea text e frumoasa cântare a Mariei, inama lui Isus Hristos, când, fiind însărcinată, a mers la rudenia sa, Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul.

Invățăturile spirituale

1. INSEMĂNĂTATEA INCHINĂCIUNII. Pentru azi avem un subiect foarte mare: închinăciunea în casa de rugăciune. Ce e închinăciunea? E apropierea sufletului nostru de Dumnezeu. Trebuie să știm că scopul mergerii noastre la casa de rugăciune e acesta: să ne închinăm Domnului. Cântările, predicile și orice alt lucru din programul serviciilor noastre trebuie să fie ajutoare ea să îndrepte sufletul spre Dumnezeu. Casa de rugăciune nu e un loc de distracție, nici de a ne vedea unii pe alții și nici de a ne arăta înțelepciunea, talentele și hainele noastre. Aici e locul de a ne apropia mai mult de Domnul. De aceea trebuie să scoatem din casele noastre de rugăciune tot ceea ce nu ajută, sau împiedecă închinăciunea noastră.

2. SĂ NE INCHINĂM CU LAUDĂ. Psalmistul se apropie de Domnul cu laudă și cu mulțumire. El își aminteste cât de bun a fost Domnul cu el în trecut și atunci nu poate să nu izbuenească în strigăle de slavă și de mărire. Prea adeseori ne apropiem de Dumnezeu numai să cerem și iar să cerem. Trebuie să venim întâi înaintea Lui cu mulțumire și cu laudă.

3. CU BUCURIE. Psalmistul e plin de bucurie că are un astfel de Dumnezeu: bun și îndurător. Pavel și Sila i se închină cu bucurie, chiar când picioarele le sunt în butuci și spatele pline de răni. O inimă rece, nepăsă-

toare și închisă nu se poate închina lui Dumnezeu cum trebuie.

4. **DIN INIMĂ.** Cei ce cântă numai din baze, cei ce se roagă numai din obicei, cei ce stau numai cu trupul în casa Domnului, iar mintea le zboară pe altunde; cei ce sunt neatenți și neresppectuoși, — toți aceștia își bat joc de închinăciune și de Dumnezeu. Închinăciunea noastră trebuie să pornească din adâncul inimii și trebuie să luăm parte la ea cu tot sufletul.

5. **CU UMILINȚĂ.** Cântarea Mariei e plină de smerenie. Ea se vede pe sine mică și neînsemnată, dar vede pe Domnul măreț și lucrarea Lui minunată. Cei ce merg în casa Domnului cu spirit de mândrie, cu gândul să se arate pe ei înșiși, aceștia fac cel mai mare păcat, căci vreau să fure slava Domnului. O inimă smerită, un duh sdrobot și o haină a pocăinței trebuie să aibă cel ce se închină Domnului.

6. **SĂ NE INCHINĂM CU JERTFĂ.** Dumnezeu a poruncit fiilor lui Israel să nu vină cu mâna goală înaintea Lui. Avraam s'a închinat totdeauna cu jertfă. Iacov a adus Domnului ca recunoștință a zecca parte. Iar porunca lui Dumnezeu sună: „Aduceți, însă în casa visteriei toate zeciuiele, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-mă astfel la încercare, zice Domniul ostirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mat. 3:16). Când Filipenii i-au trimis ajutor lui Pavel, el l-a numit „o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu” (Fil. 4:14—18). Deci să aducem și noi din bunurile noastre pământești o jertfă Domnului când ne apropiem de El în închinăciune în casa Sa.

INTREBĂRI: 1. Ce cuprinde prima parte a lecției? 2. Dar a doua? 3. De ce ne adunăm noi în casa de rugăciune? 4. Cu ce trebuie să ne apropiem de Domnul prima dată? 5. De ce trebuie să ne închinăm din inimă și smeriți? 6. De ce trebuie să venim cu jertfă?

Pentru copiii mici

Dragi copii, biserica e casa Domnului unde ne adunăm să ne rugăm Lui și să cântăm cântări frumoase de laudă și mulțumire.

Într-o zi Domnul Isus s'a dus la biserică să se roage lui Dumnezeu și să învețe pe oameni ca să fie pocăiți. Dar oamenii erau răi și nu iubeau pe

Dumnezeu. Ei au adus în biserică coșuri mari cu fructe și găini și pui și vindeau și cumpărau ca în piață. Era așa murdar în biserică și atâtă sgomot! Domnul Isus, când a văzut pe acești păcătoși, s'a mâniat, a căutat un biciu mare și a început să-i lovească pe acei oameni răi până când au ieșit cu toții afară. Apoi a spus prietenilor Lui: „Biserica e casa lui Dumnezeu și noi trebuie să venim în liniște și să ne închinăm în ea”.

Asa e copiilor. Când venim în casa lui Dumnezeu, să nu vorbim urii cu alții, ci să ne rugăm, să cântăm și să ascultăm pe fratele predicator cum spune din Cartea Sfântă despre Domnul Isus. Atunci Domnul ne va iubi.

Duminecă, 23 Iulie.

Biserica zidită pe dragoste și umilință

Textul: Luca 22:24—34; Faptele 4:31—37.

Cuv. de aur: Gal. 5:13.

EXPLICAȚIUNI: Prima parte a lecției noastre se petrece Joi seara, la Cina Domnului, în camera de sus. În această noapte are să fie Isus arestat și a doua zi are să moară pe cruce. A doua parte a lecției ne duce în prima biserică creștină, după Rusalii, unde vedem pe ucenici aducând jertfa la casa Domnului. Cel mai darnic e Barnaba. El era un om bogat care se mutase din Cipru, o insulă pe Marea Mediterană. Acum locuia în Ierusalim.

Invățăturile spirituale

1. **CEARTA VECHE.** Deși ucenicii lui Isus lăsaseră totul ca să-L urmeze, totuși se vede că nu s'au desbrăcat de firea lor pământească cu totul. Ei se certaseră de multe ori cine să fie mai mare, dar azi cearta lor e mai dureroasă ca ori când. Ei sunt în preajma crucii. Măine Isus se va umili până la cea mai rusinoasă moarte pentru păcatele lor. Și ei se ceartă pentru mărire! Ah, spiritul acesta de a lupta să fii mare, n'a pierit nici acum. Dar oriunde vezi pe cineva luptând să fie mare, să ști că acesta e semnul cel mai mare al sărăciei sale duhovnicești.

2. **PĂREREA GRESITĂ DESPRE ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU.** Ucenicii lui Isus credeau că El va stabili o împărăție politică, cu stăpâni și slujitori. Ei nu știau că Împărăția lui va consta în dragoste, în jertfă și în umilință.

3. **MUSTRAREA LUI ISUS.** Domnul e trist de ceea ce vede între ucenicii Lui. De aceea îl mustră aspru. Să nu aveți spirit de domnie, le spune El. „Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că în biserica lui Hristos nu se lucrează ca în lume, unde poruncești, domnești și pedepsești. Călea de a lucra între ucenicii lui Isus, de a ajunge mare între ei, e să te poți în slujba lor, să-i servești, să-i ajuți, să te faci mai mic ca ei, să-i câștigi printr-o dragoste care se jertfește. De sigur asta e o cale grea, e calea crucii, dar asta singură e calea lui Isus.

4. **PILDA SA.** Isus a trăit ceea ce a învățat. El nu numai a spus ucenicilor să se umilească înaintea altuia, ci El însuși s'a umilit înaintea lor. „Eu totuși”, spune El, „sunt între voi ca cel ce slujește la masă”. Adică însuși Fiul lui Dumnezeu îi servea pe acești ucenici. Oare nu suntem datori și noi să facem ca El?

5. **SIMONE, SIMONE.** Se pare că Petru a fost cel care a preluat mai mult să fie cel mai mare. De aceea Domnul, la urmă, îi adresează o mustrare personală. Pe el îl așteaptă o mare ispită, dar, în loc să-și dea seama de slăbiciunea sa și să caute putere în rugăciune, el umblă după mărire! Această gresală a sa are să-l coste scump! În loc să ajungă mare, se va dovedi ca cel mai nevrednic și mai slab dintre tovarășii săi. Da, calea jertfei duce la slavă, dar calea măririi duce la cădere.

6. **JERTFA DE BUNVOIE.** În a doua parte a lecțiunii noastre, găsim pe ucenicii cu totul schimbați. Ei s'au lepădat cu totul de mândrie și de egoism. Duhul sfânt a luat viețile lor în stăpânire. Ei nu caută acum să fie mai mari unul decât celălalt, ci să se jertfească unul pentru altul, să se pună în slujba celor mai slabi și mai săraci. Deci nu înălțarea în fruntea altora, ci umilinta la cei de jos e spiritul care conduce biserica din Ierusalim. Același spirit trebuie să ne conducă și pe noi.

INTREBĂRI: 1. Unde erau ucenicii când se certau? 2. De ce era gresită părerea lor despre Împărăția lui Dumnezeu? 3. Ce le-a spus Isus? 4. Care a fost gresala lui Petru? 5. Ce duh a condus biserica primitivă?

Pentru copiii mici

Noi suntem ai Domnului. Tot ce avem: sănătate, avere, voce bună, ni le-a dat Dumnezeu. De aceea trebuie să ajutăm pe cei slabi și săraci, care nu au cu ce trăi. Domnul Isus a făcut așa și a mângâiat pe mulți copii și oameni.

Într'un oraș trăia un om numit Iosif. Când a auzit el despre Domnul Isus care ne iubește, s'a pocăit și a cerut dela Dumnezeu iertare pentru că L-a supărat cu păcatele lui. Apoi a spus și altor oameni despre bucuria lui. Când întâlnea un om trist, îl mângâia, vorbindu-i blând și-l ajuta cu bani dacă era sărac. De aceea toată lumea îl iubea și l-au numit: „Fiul mângâierii”. El era bogat, și ce a avut, a vândut și banii i-a dat în colecta bisericii, ca să fie împărțiți la oamenii săraci.

Iosif era blând și umilit ca și Domnul Isus. Nu vrei și voi, copii, să fiți mângâiere pentru cei întristați? Să iubiți pe toți copiii și să-i chemați la biserică? Alunci și voi veți fi iubiți și veți putea mângâia pe oricine care plânge și e trist.

Duminică, 30 Iulie.

Păcatul mândriei

Azi e Duminica a 5-a. Rugăm pe toți învățătorii școlilor duminicale să strângă toată colecta elevilor din această Duminică și s'o trimită la casierul școlilor duminicale: Ilie Craiovean, str. Valea Mică No. 310, MOLDOVA NOUĂ, jud. Caraș.

Textul: *Matri* 20:20—28; *1 Petru* 5:5—11.

Cuv. de aur: *1 Petru* 5:5.

EXPLICAȚIUNI: În primul text găsim iarăși pe ucenicii umblând după mărire. Cei doi fii ai lui Zebedei erau Iacov și Ioan. Cu câteva zile înainte de moartea lui Isus, ei au pus la cale pe mama lor să ceară dela Isus locurile cele mai înalte din Împărăția Lui. Când Isus vorbește de pahar și de botez, El înțelege suferințele și moartea Lui. Trebuie să știm că Isus, prin cuvântul „rob”, nu înțelege un slujitor ca cei de azi, ci un sclav, pe care îl stăpânește gazda ca pe o vită. Al doilea text se găsește în Epistola primă

a lui Petru. Această Epistolă se deosebește de cele ale lui Pavel, prin aceea că ea e trimisă la toate bisericile creștine, pe când Pavel scria de dreptul numai unor biserici.

Invățătură spiritală

1. ACEEAȘI CEARTA. Ne amintim că, în Dumineca trecută, am studiat despre o ceartă a ucenicilor pentru întâietate. Aceeași ceartă e aici cu câteva zile mai înainte și sub altă formă. Aici avem un plan ascuns. Doi ucenici cu mama lor plănuiesc să dea o lovitură celorlalți ucenici pe ascuns, să le răpească lucrul pe care îl râvnesc toți. Isus, însă, îi muștră în public și ei rămân rușinați. Oare nu vine și la noi ispita să încercăm pe căi lăaturalnice, să ajungem mai mari ca alții? Păcatul mândriei se învârteste pe lângă fiecare nin noi.

2. URA. Când au auzit cei zece de planul lui Iacov și Ioan, s'au mâniat foc. Acest lucru ei nu-l pot îngădui, ca să ajungă cineva mai mare decât ei. În inima lor s'a născut ura. Ucenicii lui Isus au seșpat de această ispită, dar există mulți oameni care sunt stăpâniți toată viața de ea. Ei se tem neîncetat că cineva va ajunge mai mare ca ei și peste ei și de aceea luptă încontinuu contra celor ce sunt mai talentați și mai bine văzuți ca ei. Ce patimă urâtă! Doamne, scapă-ne de ea!

3. FIUL OMULUI A VENIT SĂ SLUJEASCĂ. Acesta e unul din cele mai mari și mai bogate versete din Biblie: „Pentru că nici Fiul Omului n'a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Adică Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit să ne slujească pe noi, oamenii. N'a venit să domnească peste alții, ci să slujească și El ne cere să călcăm pe urmele Lui, să-L imităm, să trăim ca El. Legea jertfei și a slujbei nu e ceva special pentru Isus, ca e legea împărăției lui Dumnezeu: să te umilești ca să slujești pe alții. Acesta e leacul contra mândriei.

4. PETRU A INVĂȚAT LECTIA. Ne amintim din lecția trecută că Petru a fost cel mai mândru dintre ucenici. Ne bucurăm că, în al doilea text, îl găsim vindecat în întregime de această boală. Ceea ce înseamnă că, dacă vrem, Duhul lui Hristos, ne poate scăpa și pe noi de această boală.

Mai mult, Petru ne îndeamnă să ne păzim de ispita care l-a înfrânt pe el.

Care fusese greșala lui? El fusese mândru și nu veghiase. Acum el ne sfătuiește: „Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu... Fiți treji și veghiați. Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneste și caută pe cine să înghită”. Să primim, deci, sfatul unui om care a trecut prin ispita mândriei, dar a cum e scăpat de ea.

5. „DUMNEZEU STA ÎMPOTRIVA CELOR MÂNDRI”. De ce? Pentru că cei mândri, ori își dau seama ori nu, ei merg contra lui Dumnezeu. Inchipuți-vă ce grozavă soartă are omul mândru: Dumnezeu cerului și al pământului e împotriva lui în tot ce face! Nu e înspăimântător să ai pe Dumnezeu împotriva ta? „Dar celor umiliți (Dumnezeu) le dă har”. Ferice de ei. Să ne smerim și noi, deci, în fața Domnului.

INTREBĂRI: 1. Ce a cerut mama fiilor lui Zebedei? 2. Ce au făcut cei zece când au auzit? 3. Ce a spus Isus? 4. Ce ne învață v. 28? 5. Ce ne îndeamnă Petru? 6. Cum se poartă Dumnezeu cu cei mândri?

Pentru copiii mici

Ionel era băiat silitor și ascultător în școală, dar avea un obicei urât. Era mândru. Și de ce era mândru? Era mândru că tatăl lui e om bogat și toți oamenii din sat își ridică pălăria și-i salută de departe. Tatăl lui avea o casă frumoasă, vaci și oi multe, cai frumoase și grădini mari. În clasa lui umblau și băieți săraci, cu haine mai sărăcăcioase și petecite. Ionel nici nu voia să se uite la ei, nici nu vorbea cu ei. Când se jucau în curte, Ionel se juca numai cu băieții bogați și frumos gătiți.

Să știți copii că Dumnezeu nu iubeste pe acest fel de copii.

Domnul Isus a povestit că doi oameni au plecat la biserică să se roage. Unul a început să se roage cu voce tare și spunea că el e bun și darnic și nu face rău nimănui. El spunea că nu seamănă cu vecinul său, care era un păcătos. Acest om era mândru că el dă bani mulți la colectă. Vecinul său se ruga Domnului spunând că el e un păcătos și ceru, plângând, iertare de la Dumnezeu. Acest om a fost umilit.

Dumnezeu iubeste pe acești oameni și El ne va iubi și pe noi dacă nu vom fi mândri.

Duminecă, 6 August.

Răscumpărarea prin jertfa Lui

Textul: I Petru 1:14—23; Efes. 1:1—10.
Cuv. de aur: I Petru 1:18,19.

EXPLICAȚIUNI: Primul text al lecțiunii noastre se găsește în prima Epistolă a lui Petru. Așa cum am învățat în lecția trecută, această Epistolă e generală sau sobornicească, adică e trimisă tuturor bisericilor creștine. Al doilea text se găsește într-o Epistolă a lui Pavel. Ea e trimisă credincioșilor din Efes și jur. Aceasta e una din cele mai adânci Epistole ale lui Pavel.

Invățăturile spirituale

1. „EU SUNT SFANT”. (I Petru 1:16). E foarte important să pricepem cum e sfințenia lui Dumnezeu. Întâi, ea înseamnă că El e curat de orice păcat, greșală sau gând rău. Dreptatea și adevărul sunt desăvârșite în El. Persoana Sa e cu totul curată de orice nelegiuire. Dar sfințenia Sa înseamnă ceva mai mult. El e creatorul universului și conducătorul său. De aceea Dumnezeu voiește ca sfințenia Sa să domnească pretutindeni. Toate fapțurile Sale sunt datoare să fie sfinte și drepte. Dumnezeu e obligat de caracterul Său drept să fie împotriva oricărui fărădelegi și s'o pedepsească. Acest fapt are pentru noi o mare însemnătate. Noi, oameni, am călcat legea sfințeniei Sale și am păcătuit. Sfințenia lui Dumnezeu cere ca noi să fim pedepsiți pentru fărădelegile noastre. Dumnezeu, prin dreptatea Sa, nu poate lăsa păcat nepedepsit, iar pedeapsa păcatului e moartea spirituală sau iadul.

2. RĂSCUMPĂRAREA. În lumina sfințeniei lui Dumnezeu, putem pricepe mai bine înțelesul biblic al cuvântului „răscumpărare”. Acesta e unul din cele mai mari cuvinte din Biblie. El s'a născut pe vremea sclăvici. Atunci, dacă cineva făcea datorii mari și nu le putea plăti, creditorul său îl putea lua rob și-l putea vinde ea să-și scoată banii. Dacă însă, se găsea vreun binefăcător al datornicului, care să-i plătească datoria, acesta se numea „răscumpărător”. Sau, dacă cineva era condamnat la o pedeapsă și venea altul ce plătea pedepsa, acesta se spunea că l-a răscumpărat.

Tot astfel a ajuns Isus răscumpărătorul nostru. Noi nu ne-am făcut datoria față de Dumnezeu. Dimpotrivă, am călcat legea Lui. Fiecare din noi trebuia să murim din pricina păcatelor noastre. Sfințenia lui Dumnezeu cerea neapărat să fim osândiți. Atunci Isus a luat datoria noastră asupra Lui, s'a îmbrăcat cu vina noastră și a fost osândit în locul nostru. Aceasta înseamnă răscumpărarea. De sigur, Dumnezeu nu cere ca un păcat să fie pedepsit de două ori. Prin urmare, ceice au parte de răscumpărarea adusă de Hristos, nu mai pot fi pedepsiți pentru păcatele lor, căci ele au fost pedepsite în Hristos. Cei ce au pe Hristos, sunt siguri de mântuire.

3. NU CU AUR... CI CU SANGE. Dar ce scumpă a fost această răscumpărare! Cuvântul nostru de aur arată că aurul lumii acesteia n'ar fi putut răscumpăra un singur păcat. Nicio jertfă omenească sau ingerească n'ar fi ajutat la nimic. A trebuit ea însuși Fiul lui Dumnezeu să moară în chinuri pe cruce, atât de grea a fost vina noastră și atât de mare a fost mila lui Dumnezeu.

4. NĂSCUȚI DIN NOU. Păcatul a pătat și a ruinat viața noastră. De aceea Isus nu se mulțumește numai să ne răscumpere de vina noastră din trecut. El vrea să ne refacă sufletul. Vrea să ne înnoiască și să ne facă în stare să trăim o viață curată. Vrea să rezidească în noi chipul lui Dumnezeu. Această lucrare se chiamă nașterea din nou.

5. MAREA CONDIȚIE. Dacă, însă, vrem să avem parte de răscumpărarea lui Hristos și dacă vrem să fim născuți din nou, trebuie să ne predăm viața noastră cu totul în mâna Lui, trebuie să ne pocăim de fărădelegile noastre, să credem că El a murit pe cruce în locul nostru și să ne hotărîm a-L primi în inimile noastre.

INTREBĂRI: 1. Arată cele două lucruri ale sfințeniei lui Dumnezeu. 2. Dece Dumnezeu nu poate lăsa păcatul nepedepsit? 3. Ce înseamnă răscumpărarea? 4. Cum a ajuns Isus răscumpărător? 5. De ce trebuie să fim născuți din nou? 6. Care e condiția nașterii din nou și a răscumpărării?

Pentru copiii mici

Dumnezeu a făcut pe oameni și le-a spus că El e Tatăl nostru iar noi sun-

tem copiii Lui. Dar oamenii au făcut ce a fost rău și au supărat pe Dumnezeu. Noi toți am făcut rău, am fost neascultători de părinți și poate am și mințit. Lui Dumnezeu nu-i place așa o purtare urâtă. El a fost foarte trist că noi nu vrem să-L ascultăm și să trăim frumos. Atunci s'a hotărât să trimită pe Domnul Isus, care să ne învețe cum trebuie să trăim ca să fim iarăși copiii Lui. Domnul ne-a învățat să ne pocăim și atunci Dumnezeu Tatăl ne iartă și când vom muri, El ne va duce în cer, la odihnă și bucurie. Inșă mulți oameni răi nu L-au iubit pe Domnul ei, L-au prins, L-au bătut și L-au omorât. Dar, Dumnezeu Tatăl L-a sculat iarăși din morți și L-a chemat sus în ceruri.

Dacă-L iubim și noi pe Domnul Isus și ne vom pocăi, El ne va duce și pe noi cu El în ceruri, unde vom trăi în bucurie.

Duminecă, 13 August.

Umilința și slujba

Textul: Ioan 13:1—11.

Cuv. de aur: 2 Cor. 12:9.

EXPLICAȚIUNI: Spălatul picioarelor nu era un lucru nou și neobișnuit în Palestina când l-a făcut Isus. El era un obicei trebuincios și îndeplinit pretutindeni. Oamenii umblau foarte mulți desculți și chiar cei încălțați aveau numai niște sandale care acopereau doar talpa piciorului. Drumurile erau pietroase și pline de praful, iar arșița soarelui era mare. De aceea s'a născut obiceiul în toate părțile răsăritului ca, atunci când sosește cineva acasă, să-și pună picioarele în apă, să se răcorească și să se spele. Când soseau musafiri, li se spălau picioarele. Dar spălarea a fost privită totdeauna ca un lucru josnic și umilitor. Sclavii îl făceau și orice om mai în stare se rușina să-l facă.

Să notăm apoi, că întâmplarea din lecția noastră se petrece Joi seara, înainte cu câteva ceasuri de prinderea lui Isus Hristos.

Invățăturile spirituale

1. CEARTA UCENICILOR. Numai atunci vom înțelege bine spălarea picioarelor când vom cunoaște bine împrejurările în care s'a petrecut. Am învățat de mai multe ori despre cearta

dureasă între ucenici pentru mărire. Știm dintr'o lecție din trecut că, Joi după masă, pe când mergeau pe drum spre Ierusalim, ucenicii se certau cine să fie mai mare. Ei au continuat cearta și după ce au intrat în camera de sus unde avea să se țină cina Domnului. Făcuseră un drum destul de lung și picioarele lor trebuiau spălate. Într'un colț era ștergarul și Egheanul pentru spălat. Dar cearta omorise din sufletul lor orice considerație unul pentru altul și fiecare era închis în mândria lui. Fiecare se credea cel mai mare și deci alții erau datori să-le spele picioarele. Ei încă mai păstrau ideea că cel mai mic trebuie să fie slujitorul celui mai mare. Fiecare simțea că, mergând să spele picioarele celorlalți, se învoeste ca el să fie mai mic și ei să fie mai mari. Nimeni nu era gata să facă acest lucru.

2. UMILINȚA LUI ISUS. Domnul a văzut totul. A pătruns în inimile lor și a văzut ce se petrece în ele. Totdeauna îl întristase cearta lor, dar astăzi în apropierea crucii, ea apare mai urâtă ca oricând. Dar atunci un gând i-a venit în minte. El e Fiul lui Dumnezeu! El e Dumnezeu întrupat. E Domnul cerului și al pământului. Ei sunt niște pescari săraci din Galilea, niște muritori de rând. El să se umilească pentru a le spăla picioarele? Da, El se va umili, pentru că, după legea cerului nu cel mic trebuie să slujească pe cel mare, ci cel mare pe cel mic. Cu cât cineva e mai înălțat și mai înzestrat cu putere, cu atât e mai obligat să se pogoare la cei de jos pentru a-i ajuta și servi. „Isus, fiindcă știa... că dela Dumnezeu a venit și la Dumnezeu se duce... a luat un ștergar și S'a încins cu el”. Câtă umilință! Dumnezeu întrupat face un lucru de sclav! El a făcut acest lucru. „fiindcă iubea pe ai Săi și a vrut cu această lecție, să scoată pentru totdeauna din viața lor patina măririi și dorul de a fi slujit de alții.

3. REVOLTA LUI PETRU. De bună seamă, Petru a fost din nou primul în ceartă, de aceea el se simte adânc rușinat în fața faptei lui Isus. Ca să-și ascundă mândria el nu se lasă să fie spălat. Dar Isus vrea să-i plece capul cu totul.

4. FORMA ȘI FONDUL. Sunt unii creștini apelați spre forme și ceremonii. Ei iau din această întâmplare, nu lecția adâncă a umilinței și a slujbei, ci forma seacă și goală. Căci e

foarte ușor să îndeplinești o ceremonie a spălării picioarelor în chip literal și în același timp să-ți păstrezi mândria în suflet. E însă, de mii de ori mai greu să îndeplinești lecția pe care a vrut s'o dea Isus, aceea de a te umili totdeauna în fața fraților tăi, de a nu lupta să fii mare, ci de a căuta ocazii să-i servești și să le dai întâietatea. Nu, Isus n'a stabilit aici o ceremonie, ci a dat ucenicilor cea mai profundă lecție de umilință, de jertfă și de slujbă. „V'am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu”. Adică spălarea picioarelor a fost numai o pildă de felul cum trebuie să se poarte ucenicii unui față de alții în toate împrejurările vieții lor.

INTREBĂRI: 1. Când s'a ținut spălarea picioarelor? 2. Cum s'a născut obiceiul acesta? 3. Dece ucenicii n'au vrut să-și spele picioarele unii altora? 4. Describe marea umilință a lui Hris-tos! 5. Ce lecție a voit El să le dea?

Pentru copiii mici

Domnul Isus era blând. Așa să fiți și voi copii. Într-o seară Domnul Isus sta la masă împreună cu prietenii Lui. Aceștia se certau și fiecare voia să fie șeful lor și să le poruncească. Atunci Domnul s'a întristat. S'a sculat de pe scaun, a luat un ștergar și s'a încins cu el. Apoi a adus un lighean plin cu apă și a început să spele picioarele prietenilor Săi și să le ștergă cu ștergarul. Prietenii Lui s'au mirat și șopteau unii către alții: „Pentru ce face asta Domnul Isus? El, care e Dumnezeu să spele picioarele unor oameni păcătoși, ca noi?” Atunci Domnul Isus a șezut din nou la masă și le-a spus: „Eu sunt Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu și totuși v'am spălat picioarele. Și voi trebuie să vă ajutați unii pe alții și să fiți umiliți iar nu să vă certați: care dintre voi să poruncească. Toți să vă iubiți unii pe alții. Și noi trebuie să facem așa cum a spus Domnul Isus să trăim ca frații, iubindu-ne și ajutându-ne.

Duminecă, 20 August.

Fapta dragostei

Textul: Ioan 12:1—8.

Cuv. de aur: I Cor. 13:13.

EXPLICAȚIUNI: Betania se găsea la răsărit de Ierusalim. Urcăi pe muntele Măslinilor până în vârf, apoi coborâi spre valea Jordanului. Pe acea-

stă coastă se găsea vestita comună, Betania. Aici locuia familia aceasta sfântă, compusă din trei persoane: Marta, Maria și Lazar. Toți trei locuiau împreună. Nu știm nimic despre părinții lor. Din ce ce scrie Evanghelia, reiese că erau oameni bogați. Deși erau frați, aveau firi foarte deosebite. Totuși toți iubeau pe Isus cu o dragoste mare. Întâmplarea din textul nostru se petrece cu 6 zile înainte de Paștile la care a fost Isus răstignit.

Invățăturile spirituale

1. **ISUS ÎN FAMILIE.** Domnul Isus s'a bucurat foarte mult când a găsit familii care să-L iubească. El a petrecut mult timp în mijlocul lor și le-a dus multă bucurie și pace. De pildă, cât de fericit a fost El să petreacă în această familie din Betania! Aici era locul unde se retrăgea să stea liniștit după munca și discuția multă în Ierusalim, Ziua predica în templu, iar noaptea se retrăgea în Betania. Și câtă fericire a dus El în casa acestor trei! Domnul Isus e același și azi. El vrea să vină și în familiile noastre și să petreacă cu noi. Are El loc?

2. **JERTFA PENTRU EL.** Familia din Betania își punea tot ce avea în slujba Domnului. Ce pildă bună e ea pentru familiile noastre!

3. **IUBIREA MARIEI.** Se pare că, de astă dată, inima Mariei fierbea de iubire mai mult ca oricând. Câtă fericire primise ea dela El? De câteori a șezut la picioarele Lui și L-a ascultat? Însă pilda cea mai vie a iubirii Lui e Lazar înviat din morți stând la masă. Când Maria privea la fratele ei înviat din morți, ea rămânea cu totul uimită de dragostea nespuse de mare și de slava veșnică a Fiului lui Dumnezeu. Ce fericire era pentru ea să-L aibă încă odată în casa ei! Dar o presimțire o făcea să-I bată inima! Lumea fierbea în Ierusalim contra Nazarineanului. Nu se știe ce are să se întâmple, dar parcă cineva îi șoptește că Isus nu are să mai vină de multe ori la ea în casă. Acum, deci, e momentul să-și arate marea ei dragoste pentru El. Acum recunoștința din inima ei trebuie să producă fapte vii de iubire. Deodată ea se scoală repede dela masă și se duce în altă cameră. Acolo, ea are o comoară, un vas cu mir de nard de mare preț, — valora peste 100.000 lei în banii noștri, — acest lucru e averea ei cea mai prețioasă. Are să-și risipească. If

apucă repede și, roșie la față, intră în sala unde era Isus. Apoi îl varsă fără eșuțare pe picioarele Lui și apoi le șterge cu părul capului ei. Mirul acesta curat era unul din cele mai scumpe parfumuri. Mirosul lui umplu casa.

4. LĂCOMIA LUI IUDA. Nu toți cei dela masă au înțeles ce se petrecea. Iuda, care era hot și când era ucenic și care se pare că fura și din casieria comună a ucenicilor, s'a umplut de mânia. Ce risipă! El nu pricepea că risipa pentru Isus e cel mai economic lucru, că a jertfi fără cruțare pentru El, însemna să pui averea în cea mai sigură bancă. Cărtitorii își ascund gândurile rele după vorbă frumoasă. Pe Iuda îl doare de săraci! Nu cred ca ei să fi primit vreodată un ajutor dela el. Câți cărtitori nu se aseamănă cu el!

5. JERTFA IUBIRII NOASTRE. În fața iubirii Mariei, ne putem întreba: iubesc și eu pe Isus? Cu ce-i arat această iubire? Ce am „risipit” eu pentru El? Sau sunt asemenea lui Iuda?

INTREBĂRI: 1. Unde se găsea Betania? 2. Câți membri avea familia de aici? 3. Când s'a ținut această cină? 4. Cine a fost de față? 5. De ce a iubit Maria atât de mult pe Isus? 6. Cum și-a arătat ea iubirea? 7. A fost sincer Iuda în cărtirea lui? 8. Cum trebuie să ne arătăm iubirea noastră față de Domnul?

Pentru copiii mici

Când a trăit Domnul pe pământ, El a iubit pe copilașii buni. I-a iubit și pe oamenii mari. El avea 3 prieteni buni, Marta, Lazar și Maria. Ei erau frați. Marta făcea de mâncare iar Lazar și Maria ascultau pe Domnul Isus cum le vorbea din Biblie. Maria îl iubea mult pe Domnul. Când mâncarea a fost gata, Marta a așezat masa și i-a chemat pe toți la masă. Atunci Maria s'a dus în camera ei, a luat un vas frumos plin cu ulci mirositor și a vărsat uleiul pe picioarele Domnului. Uleiul a fost foarte scump și Maria a cheltuit toți banii ei când l-a cumpărat. Dar ea iubea pe Domnul și voia să-i dea un cadou frumos și de preț.

Și noi trebuie să-i dăm Domnului tot ce avem mai bun. Să ne pocăim când suntem tineri, să ajutăm pe săraci cu ce avem bun în casa noastră, să mângăiem pe cei întristați și bol-

navi și atunci și Domnul ne va iubi veșnic.

Duminecă, 27 August.

Unirea cu Hristos

Textul: Ioan 15:1—17.

Cuv. de aur: Marcu 13:13.

EXPLICAȚIUNI: Lecția de azi e puțin cam grea, dar trebuie să știm că se ocupă cu cel mai mare subiect din viața noastră, spirituală și de aceea trebuie să ne trudim s'o învățăm bine. E bine să cunoaștem puțin cum se cultivă vița de vie, ca să înțelegem tot ce vrea Isus, să spună.

Invățăturile spirituale

1. VIȚA, IZVORUL VIETII. Isus spune că legătura între El și noi, trebuie să fie ca între viță și mlădiță. E bine să știm că mlădița de vie nu are viciață în sine și dela sine de loc. Ea primește în dar toată viciața dela viță. Vița e izvorul vieții mlădiței. Așa e Hristos. Noi nu putem avea viciață spirituală dela noi înșine. În această privință atârnăm cu totul de Hristos. El e izvorul întregii vieți duhovnicești.

2. LEGĂTURA ORGANICĂ ȘI CONTINUA. Legătura dintre viță și mlădiță e organică. Ele sunt un corp, viața curge liber din una în alta. Acest fapt ilustrează minunat, cea mai mare taină a vieții creștine. Care e aceea taină? E faptul că Isus, însuși în persoană, se apropie de noi, când ne predăm Lui și se unește cu sufletul nostru. Noi simțim că Isus e de față și că prezența Lui ne dă viciață. Aceasta e cea mai mare experiență a vieții: să-ți unești sufletul cu Isus Hristos. Ai avut tu această experiență? E Isus prezent în viciața ta?

De sigur mulți cred că Isus e undeva departe de unde ne ascultă și ne urmărește. Noi trebuie doar să încercăm să nu-L supărăm. Ei au o părere așa de săracă despre adevărata religie. Isus vine aproape, El însuși bate la ușa inimii în chip literal și dacă îi deschidem, El intră în viețile noastre și ne face fericiți.

Apoi această legătură între viță și mlădiță e continuă. Mlădița e legată zi și noapte de viță. Asta vrea să ne spună că noi nu trebuie să umblăm cu Isus numai din când în când. Nu numai în rugăciune. Noi trebuie să practicăm continuu prezența Sa și să ținem continuu legătura cu El. În tex-

ful nostru se spune de zece ori „rămâneți”. Aceasta înseamnă că Isus vrea ca noi să ținem continuu legătura cu El.

3. „DESPARTIȚI DE MINE NU PUTEȚI FACE NIMIC”. Omul, prin păcat, a rupt legătura cu izvorul vieții. Atunci a murit în abateri și păcate. Câtă vreme legătura dintre El și Hristos e ruptă, omul nu e în stare să facă nimic bun. El e mort și neputincios. Dacă vrem să avem o viață spirituală trebuie mai întâi să ne apropiem de Isus și să stabilim legătura cu El.

1. **ROADELE.** Viața creștină e făcută să aducă roadă, roada vieții sfinte, roada aducerii sufletelor pierdute la Hristos. Dar mlădița nu poate aduce roadă dacă nu are legătură cu vița. Dacă veți tăia o mlădiță, veți vedea îndată că, din viță, curge spre mlădiță un suc de viață. Acest suc face mlădița verde și în stare să aducă roade. Adăncă pildă e aceasta! Când viața noastră e unită cu a lui Hristos, din El curge în sufletele noastre un suc de viață, harul, dragostea, puterea și duhul Său. Noi devenim tari, vii și rodnici în viața spirituală. Când legătura aceasta se rupe, noi murim, ne uscăm și ajungem nerodnici.

5. **LEGĂTURA ȘI BUCURIA.** Nu există viață mai fericită decât aceea în care trăiește Hristos. Aici e adevărata bucurie.

6. **PORUNCA LUI.** Legătura cu El și iubirea între noi, aceasta o dorește Hristos.

INTREBĂRI: 1. Ce înseamnă viața? 2. Ce înseamnă mlădița? 3. Cine e vierul? 4. Cum e legătura între noi și Hristos? 5. Cum ajung oamenii uscați și morți? 6. Care e izvorul bucuriei? 7. Ești tu unit cu Hristos? 8. E această legătură continuă?

Pentru copiii mici

Așa-i copii că vouă vă plac struguri? Sunt așa de frumoși și de gustoși când sunt copți! Strugurii cresc pe vița de vie. Ai văzut pe tatăl ori pe bunicul vostru cum rupe crengulele dela vie care nu au pe ei struguri, apoi le aruncă deoparte și când crengulețele s'au uscat, le pune pe foc?

Domnul Isus spune că așa suntem și noi. El e vița de vie, iar noi suntem crengulețele. Creanga care aduce struguri frumoși și sănătoși, e legată

de butuc cu sfoară, iar mlădița care e goală, nu are pe ea struguri, e ruptă. Oamenii și copiii răi, care nu se pocăiesc și nu fac fapte bune sunt ca și mlădița care nu are struguri. Domnul Isus îi aruncă dela Sine. Iar mlădița care are struguri, seamănă cu copții buni, pocăiți, darnici și miloși, care sunt iubiți de Domnul Dumnezeu și sunt legați și mai strâns de El prin rugăciunea și ascultarea lor.

Noi, copii, trebuie să ne asemănăm cu mlădița de viță care aduce roadă bună și multă. Să ne pocăim și să iubim pe toți oamenii, ajutându-i cu ce putem. Și Domnul ne va lua să fim meru lângă El. Și dacă vom fi cu El, nu vom fi triști niciodată.

Duminecă, 3 Septembrie.

Pe calea îngustă

Textul: Matei 7:7—23.

Cuv. de aur: Matei 7:14.

EXPLICAȚIUNI: Textul nostru face parte din predica de pe munte care acopere cap. 5, 6 și 7 din Evanghelia după Matei. În această predică găsim învățăturile principale ale lui Isus și programul Impărăției Sale. A fi ucenic al lui Isus înseamnă a trăi aceste adevăruri.

Învățăturile spirituale

1. **PROMISIUNEA MARE.** Textul nostru începe cu o făgăduință măreață. Noi trebuie să căutăm, să cerem și să batem. Să fim siguri că vom afla, vom primi și vom intra în stăpânirea bunurilor spirituale. Dar această făgăduință nu se întemeiază pe bunătatea sau vrednicia noastră, ci pe iubirea lui Dumnezeu. Isus ne-a învățat că Dumnezeu e „Tată” și inima Lui părintească îl face să ne dea tot ce avem. În aceasta stă speranța noastră.

2. **REGULA DE AUR.** Isus trece îndată ca să ne arate legea Impărăției lui Dumnezeu. „Tot ce voinți să vă faceți oamenii, faceți-le și voi lor la fel”. Să ne gândim la adâncimea acestei reguli. Ce bine ar fi dacă toți oamenii s'ar conduce după ea! Noi, însă, care ne numim urmașii lui Isus, trebuie s'o îndeplinim în toate zilele vieții noastre acasă, în piață, la lucru, să ne purtăm cu alți oameni așa cum ne-ar plăcea să se poarte și ei cu noi. Numai astfel vom putea ajunge în Impărăția Lui.

3. CALEA ÎNGUSTĂ. Isus ne arată apoi că a călea pe urmele Lui și a asculta de poruncile Lui, înseamnă a merge pe un drum greu și îngust. Dar numai pe acest drum putem ajunge la viață. Acest lucru e adevărat și în viața pământească. De pildă, dacă un tânăr merge să studieze sau să învețe un meșteșug, el ia un drum greu. Va trebui să muncească mult și să nu aibă libertate în timp ce alți tineri fac ce le place. Dar acest tânăr, poate ajunge un om cu o slujbă înaltă, cu un câștig bun și cu o vază mare. Ceice își pierd tinerețea nefăcând nimic, vor ajunge la zdrențe. Ia sărăcie și la rușine. Deci și aici calea îngustă duce la o viață mai bună. Tot așa e și în viața spirituală. Cel ce ia calea grea a lui Isus va avea și aici mai multă odihnă și mai multă fericire, iar dincolo va avea parte de viață veșnică, pregătită lui de Dumnezeu.

4. ROADELE ȘI VORBELE. Oricine spune că e creștin, însă trăiește o viață rea, e un prooroc, mincinos. Mărturia sa e falsă. Vorbele nu se potrivesc cu faptele. A fi ucenic al lui Isus înseamnă a fi născut din nou. Câtă vreme ai natura ta păcătoasă, atâtă silința ta și vorbele tale nu ajung la nimic. Spinii nu pot face struguri orice ai face cu ei, iar mărăcițele nu poate face smochine oricun ți-ai îngriji. Fieea lor trebuie schimbată. Tot așa e și omul. Câtă vreme e stăpânit de firea sa păcătoasă, orice trudă de a-l face mai bun e zadarnică. Inima lui trebuie schimbată prin duhul lui Dumnezeu. Spinii trebuie presăcuți în viață. Numai atunci vor aduce struguri.

5. CELE DOUĂ CONDIȚII MARI. Domnul arată că există două condiții mari pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu. Una e să faci voia Tatălui. Viața ta trebuie trăită după planul lui Dumnezeu. Tu trebuie să vorbești, să gândești și să lucrezi de acord cu poruncile Lui. Al doilea, trebuie să te cunoști cu Isus personal. Asta înseamnă să trăiești în legătură cu El. Altcum El îți va spune: „Nici odată nu te-am cunoscut!”

INTREBĂRI: 1. Cu ce făgăduință începe lecția noastră? 2. Pe ce se întemeiază această făgăduință? 3. Care e regula de aur? 4. Dovedește că pe calea îngustă poți ajunge la viață! 5. Ce trebuie să facem cu spinii ca să aducă struguri? 6. Care sunt cele două

condiții pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu?

Pentru copiii mici

Domnul Isus a spus prietenilor Săi, că drumul către cer seamănă cu o cale îngustă, îngustă, între dealuri pline de prăpastii. Călătorul care merge încet și cu băgare de seamă pe această cale îngustă, va putea ajunge sus pe vârful muntelui. Dar acel care nu bagă de seamă, va călea plături de cale, cade în prăpastie.

Iar drumul ce duce la iad, e larg. Pe el se duc cei răi și nepocăii. Ei nu vreau să se uite la Domnul Isus și să-L cheame în ajutor pe calea îngustă, de aceea se duc pe calea păcatelor, unde nu mai bagă de seamă ce vorbesc și ce lucrează. Spun cuvinte grâte, își bat joc de toți, fură și mințesc. Aceștia sunt cei care vor merge în iad, la chin și durere. Acolo vor plânge veșnic.

Voi, dragi copii, pe care cale vreți să mergeți? Desigur că veți merge pe calea îngustă cu Iristos, căci El va fi cu voi și veți trăi o viață sfântă și plină de fapte bune. Băgați de seamă ce gândiți, ce vorbiți și ce faceți. Atunci veți fi pe calea îngustă, pe calea care vă duce către cer.

Duminecă, 10 Septembrie.

Spre Ierusalim

Textul: Faptele 21:1—17.

Cuv. de aur: Filip 3:14.

EXPLICAȚIUNI: Pentru a pricepe mai bine drumul lui Pavel din lecția de azi, trebuie să-l urmărim pe harta dela sfârșitul Bibliiei. Să observăm că el pleacă dela Milet, veche cetate greacă, așezată pe coasta apuseană a Asiei mici la miazăzi de Efes. Miletul avea port unde Pavel cu Luca s'au suit pe corabie. Au plecat spre insula Cos, apoi spre Rodos și s'au oprit la Patara. De aici, prin sudul insulei Cipru, s'au dus drept la orașul fenician, Tir. Acesta a fost unul din cele mai mari orașe din vechime. De aici plecau corăbiile comerciale feniciene peste toată marea Mediterană.

Aici în Tir au găsit câțiva ucenici. Apoi au plecat pe uscat pe țărmul mării Mediterane în jos până au ajuns în Cesarea. Aici au găsit pe Filip, unul din cei șapte ucenici, acela care botezase pe etiopian. De aici

s'au îndreptat spre munți unde se găsește Ierusalimul.

Invățăturile spirituale

1. PAVEL ȘI ISUS. Drumul lui Pavel spre Ierusalim, descris în parte în lecția noastră se aseamănă cu drumul lui Isus când El știa că are să fie răstignit. Pavel știe că îl așteaptă toată ura ucigătoare a celorce răstigniseră pe Hristos. El făcuse odată parte dintre ei și știa ce sunt în stare să facă! Dar el merge cu încredere să mărturisească pe Hristos orice se va întâmpla.

2. RUGĂCIUNEA PE MAL. Luca ne prezintă un tablou frumos pe malul portului din Tir. Pavel și grupul ucenicilor se pleacă pe genunchi pe nisipul de pe țărm și se despărț cu rugăciune! Ei se încredințează în mâna Domnului! Ce frumoasă despărțire! Asta trebuie să fie orice despărțire într'adevăr creștină.

3. CELE PATRU FECIOARE. În Cezarea Luca e mișcat de un lucru frumos. Evanghelistul Filip avea patru fete care prooroceau. A prooroci înseamnă a predica Evanghelia. Ce minunate fete au fost acestea! În loc să se certe, în loc să caute petreceri și haine scumpe, ele vesteau Evanghelia lui Isus Hristos. Mai există și azi astfel de fete?

4. HOTĂRIREA LUI PAVEL. Ucenicii înștiințează pretutindeni pe Pavel de ceea ce îl așteaptă în Ierusalim. Agab arată dramatic cum va fi legat Pavel. Nu era de mirare. Pavel învățase pretutindeni că, în fața lui Dumnezeu nu e deosebire între Iudei și Neamuri. Iudeii judecă această învățătură ca cea mai mare insultă și batjocură adusă poporului lui Israel, să fie pus alături de Neamuri. Mândria lor religioasă și națională fusese rănită adânc. Toată Evreimea era revoltată împotriva lui.

Pavel își dă bine seama de ce-l așteaptă. Dar el are o voință de fier. *„Eu sunt gata nu numai să fui legat, dar chiar și să mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus”*. Ce hotărâre și voință sfântă! Pe un astfel de om nimic nu-l poate opri de a-și îndeplini chemarea. Avem și noi măcar o parte din această hotărâre?

5. MNASON DIN CIPRU. Pavel se duce în Ierusalim la un ucenic veciu din Cipru, care era o insulă păgână. Se vede că inima Evreilor nu era gata să-l primească.

INTREBĂRI: 1. De unde a plecat Pavel? 2. Prin ce localități a trecut până în Tir? Pe ce drum a plecat de aici până în Cezarea? 4. Unde s'a rugat pe mal? 5. Ce i-a spus Agab lui Pavel? 6. Care a fost răspunsul lui Pavel? 7. Unde a găsit pe cele 4 feciore? 8. Dece erau furioși Iudeii pe Pavel?

Pentru copiii mici

Apostolul Pavel era un predicator bun care se ducea din sat în sat și vorbea tuturor despre Domnul. Într'o zi s'a urcat pe o corabie mare, mare și a plecat pe mare. Pe corabie erau mulți oameni și femei. Ei se adunau, după masă și vorbeau, alții cântau, iar copilașii se jucau. Pavel se ducea între ei și-i îndemna să se pocăiască. Oamenii ascultau pe Pavel dar mulți râdeau numai și-și băteau joc de el. Ei îi ziceau: „Ai văzut tu pe Dumnezeu? Asta nu se poate. Isus nu e Fiul lui Dumnezeu. Noi nu credem”. Dar câțiva au crezut pe Pavel și s'au pocăit. Aceștia erau plini de bucurie și cântau cântări de laudă Domnului. Pavel iubea copilașii și le povestea și lor despre Domnul Isus. Le povestea cum s'a născut Domnul Isus într'un staul, pe paie și cum au venit păstorii la nașterea lui și îngerii din ceruri l-au cântat spre mărire! Apoi le-a spus că, Domnul a fost un copilaș bun, cuminte și ascultător, iar când a fost mare a iubit pe toți copiii și oamenii și a murit pe cruce. Dar Domnul a înviat și s'a suit la ceruri și El ne va duce și pe noi acolo, dacă ne vom pocăi de păcate. Copilașii ascultau cu bucurie pe Pavel.

Când au ajuns la pământ, Pavel s'a dat jos de pe corabie și a plecat spre orașul frumos al Evreilor, spre Ierusalim. A bătut la poarta unui frate și acesta l-a primit cu bucurie: „Bine ai venit frate Pavel. Ne bucurăm că ai ajuns la noi sănătos”.

Dragii mei copii, să spunem și noi despre Domnul Isus, copilașilor și să-l iubim pe El și pe toți frații care cred în El.

Duminică, 17 Septembrie.

Războiul sfânt

Textul: Efes. 6:10—20.
Cuv. de aur: Ps. 91:15.

EXPLICAȚIUNI. Când Pavel a scris Epistola către Efeseni, el era închis într'o închisoare romană. Lângă el

stătea zi și noapte un soldat roman, care îl păzea. Tot la câteva ceasuri soldatul se schimba și venea altul. Romanii erau buni militari. Soldații lor erau înalți, drepti, frumoși și hotărâți. Mai ales uniforma lor militară era foarte interesantă. Stând zi și noapte lângă astfel de soldați, Pavel le-a studiat armele și uniforma. El a văzut în ele o bună pildă a vieții spirituale. Tot astfel trebuie să aibă fiecare creștin întreagă armătura gata de luptă.

Invățăturile spirituale

1. RAZBOIUL SFANT. Pavel le spune Efesenilor că noi avem de dus o luptă mai grea decât Romanii. Ei luptă împotriva cărnii și sângelui, care puteau fi nimicite foarte repede, dar noi avem de luptat „împotriva domniilor, împotriva stăpânilor înținerii, împotriva acestui veac, împotriva duhurilor răutății.” E mult mai greu de biruit astfel de vrăjmasi.

2. CENTURA ADEVĂRULUI. Romanii aveau o cingătoare cu care își încingeau corpul. Oricine a fost militar, știe cât de însemnată e centura. Fără ea, soldatul nu poate lupta. Există și o centură a adevărului. Ea ajută pe credincios să stea drept, tare și nelincit în luptă.

3. PLATOȘA NEPRIHANIRII. Numai celele are această armă a curăției spirituale, a sfințeniei lăuntrice, va ajunge învingător.

4. BOCANCIU EVANGHELIEI. Soldații romani erau încălțați bine pentru a putea face călătorii lungi. Ei aveau de mers în țări depărtate pentru a apăra imperiul roman. Tot astfel, credincioșii trebuie să fie pregătiți a pleca cu Evanghelia în țări depărtate, să fie pregătiți a face călătorii în toată lumea.

5. SCUTUL CREDINȚEL. Romanii aveau un fel de armă care nu mai există azi. Ea era o tablă de metal cu un mâner, făcut în așa fel ca să poată acoperi capul și pieptul. Când dușmanul arunca săgeți, soldatul ținea scutul în calea lor și astfel ele nu-l atingeau. Și Pavel spune că și în războiul spiritual, există un astfel de scut, care e în stare să oprească orice săgeată a diavolului. Acest scut e credința. Ea trebuie să fie tare și dura-

bilă. Cu ea vom putea stinge săgețile arzătoare ale celui rău.

6. COIFUL MANTUIRII. Această armă păzea capul. El era un fel de pălărie de metal. Siguranța că ești mântuit, că păcatele îți sunt iertate, că inima ta e schimbată, că ești copil al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului această siguranță e una din cele mai puternice arme spirituale.

7. SABIA DUHULUI. Aceasta e o armă de atac. Cu ce lovești, rănești și ucizi. Tot astfel e și puterea Duhului sfânt în viața noastră. El atacă păcatul și ucide nelegiuirea.

8. RUGĂCIUNEA. Se pare că Pavel n'a găsit o armă romană asemănătoare rugăciunii. De aceea el o cheamă pe nume și o arată ca pe cea mai puternică armă.

INTREBĂRI: 1. Cum a învățat Pavel armele romane? 2. Ce reprezintă centura? 3. Cu ce se aseamănă platoșa? 4. Care e încălțăminta spirituală? 5. Care e scutul nostru? 6. Ce reprezintă coiful? 7. Care e sabia? 8. Care e cea mai tare armă?

Pentru copiii mici

Ați văzut, voi copii, un soldat înarmat? Mai demult, atunci când voi încă nu erăți pe lume, soldații erau îmbrăcați altfel. Iată, am să vă explic eu: Erau îmbrăcați într-o cămașă de fier și la mijloc încinși cu un cordon. În picioare, aveau sandale tot cu fier lucrate, iar în mâna stângă aveau scutul, un capac mare de fier cu care se apărau când veneau săgețile și gloanțele. În cap aveau un fel de căciulă înaltă din fier, iar în mâna dreaptă o sabie ascuțită. Soldații se duceau în războiu când dușmanii veneau în țara lor și se băteau cu ei, lovindu-i și tăindu-i cu sabia. Dușmanii fugeau și le era frică tare de soldații care se luptau bine.

Pavel ne scrie că noi suntem cu toții soldați ai Domnului Isus. Dușmanii noștri sunt păcatele. Gândurile urâte, neascultarea de Dumnezeu și de părinți, vorbele urâte, minciuna și orice fapte rele care nu plac lui Dumnezeu. Dacă ne pocăim și vorbim numai adevărul, credem în Domnul Isus și-L iubim din toată inima și spunem și celor păcătoși să se pocăiască, atunci păcatele vor fugi dela noi ca și dușmanii răi și Domnul Isus ne va iubi totdeauna.

Duminecă, 24 Septembrie.

Fiii lui Dumnezeu

Textul: Ioan 1:1-14; Rom. 8:12-17.
Cuv. de aur: Rom. 8:14.

EXPLICAȚIUNI: Evanghelia după Ioan, din care avem primul text, se deosebește de celelalte trei Evanghelii. Acestea istorisesc mai mult viața pământească a lui Isus pe când Evanghelia după Ioan arată latura divină a lui Hristos, legătura lui cu Tatăl.

Al doilea text e din cel mai mare capitol din Epistola către Romani unde Pavel descrie legile vieții duhovnicești.

Învățăturii spirituale

1. **ISUS, DUMNEZEU INTRUPAT.** Acesta e primul adevăr al Evangheliei după Ioan. Dumnezeu era Cuvântul. Cuvântul s'a făcut trup în Hristos. Deci Hristos e Dumnezeu întrupat. „Nimeni niciodată n'a văzut pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui. Acela S'a făcut cunoscut”. Adică Isus e singura descoperire adevărată a lui Dumnezeu.

2. **TATAL ȘI NOI.** Oamenii au fost făcuți cu scopul de a fi fii ai lui Dumnezeu. Aceasta e cea mai mare cinste făcută oamenilor. Dar noi am păcătuit și am ajuns fii rățâciți. Chipul lui Dumnezeu s'a sters din noi și chipul diavolului a apărut. Prin păcat, oamenii au ajuns fiii Satanei. „Tatăl vostru este diavolul”, a spus Isus. Isus s'a pogorât pe pământ ca să rezidească în noi chipul Tatălui, ca să fim născuți din nou, din Dumnezeu.

3. **CUM PUTEM REDOBANDI DREPTUL DE COPIL AI LUI DUMNEZEU?** V. 12 din primul text arată că a crede înseamnă a primi pe Hristos. Deci ca să ajungi copil al lui Dumnezeu, trebuie să primești pe Hristos în inima ta. Acest lucru nu e de mirare. Numai dacă dăm voie lui Hristos să intre în inimile noastre, numai atunci poate El să ne înviescă, să ne dea o viață nouă, să ne nască din nou, din Dumnezeu. Căci, pentru a fi copii ai lui Dumnezeu, trebuie să te naști din

El. Și această naștere numai așa se poate face, dacă dai lui Hristos voie să intre în inima ta și s'o stăpânească.

4. **CĂLAUZII DE DUHUL LUI DUMNEZEU.** Hristos ne naște din nou, dacă îl primim în inimile noastre și apoi, de aci înainte, viața noastră e călăuzită de Duhul lui Dumnezeu. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu”. Un om, care e călăuzit de firea sa pământească, nu e fiu al lui Dumnezeu.

5. **SIGURANȚA INVIERII.** Cei ce ajung copii ai lui Dumnezeu, primesc siguranța acestui fapt. Duhul sfânt le adevărește și duhul lor le șoptește că sunt membri ai familiei cerești. Ce bucurie e să te simți reprimat în casa părintească!

6. **MOȘTENITORI.** Cerul e proprietatea Tatălui. Fiii Lui sunt singurii moștenitori. Dacă ești fiu al lui Dumnezeu, ești moștenitor sigur al cerului.

INTREBĂRI: 1. Cine e Hristos? 2. Cum s'a descoperit Dumnezeu? 3. Cum a pierdut omul dreptul de fiu al lui Dumnezeu? 4. Cum îl poate recăpăta? 5. Cine călăuzeste pe fiii lui Dumnezeu? 6. Cum știm noi că suntem copii ai lui Dumnezeu? 7. Cine va moșteni cerul?

Pentru copiii mici

Dumnezeu ne iubește măcar că suntem răi. Când voi faceți ceva rău, tatăl vă ceartă, nu-i așa? Dar când plângeți, tot el vine și vă mângăie.

Așa e Dumnezeu Când păcătuiți, El ne pedepsește, dar când suntem necăjiți, El ne mângăie. Dumnezeu se poartă cu noi ca și părinții noștri. De aceea spunem noi că, Dumnezeu e Tatăl nostru, iar noi suntem fiii Săi. Noi suntem numai atunci fiii lui Dumnezeu, când îl iubim și ascultăm cuvintele lui scrise în Biblie. Când vom muri, Domnul ne va duce sus în ceruri, la odihnă și bucurie, căci El ne iubește ca și părinții noștri. Noi trebuie să-l mulțumim și să ne rugăm Lui — întocmai ca și părinților noștri. El ne va asculta și noi vom fi fericiți.

Știi voi rugăciunea frumoasă pe care au învățat-o prietenii Domnului dela El: „Tatăl nostru...”? Hai să-o învățăm. E așa de ușoară și e foarte frumoasă. Să vă rugați Domnului totdeauna și atunci. El va fi Tatăl vostru și voi veți fi copilașii Lui.

LECTIUNILE TINERETULUI

Intocmite de Nicolae Covaci

Duminecă, 2 Iulie 1939.

Ispittorul

Ezechiel 28:12-19.

Începând cu această lecție și în căteva din cele ce urmează, vom încerca să studiem despre un subiect deosebit și întrucâtva neplăcut și anume despre Diavolul. Poate că veți fi surprinși de acest fapt, totuși subiectul acesta este de o așa mare importanță, încât nu putem rămânea în neștiință asupra lui. Apostolul Pavel, vorbind creștinilor din timpul lui, despre Diavolul, le spune: „Noi nu suntem necunosători ai planurilor lui”. Desigur că despre creștinii din timpul lui Pavel se putea spune acest lucru, cu toată încrederea, mă întreb însă, dacă acest lucru s'ar putea spune tot așa de sigur despre creștinii din timpurile noastre! La cei mai mulți, se pare, că domnește mai multă necunoștință decât lumină asupra planurilor lui. Ori, noi știm că Diavolul este dușmanul cel mai aprig al sufletelor noastre, contra căruia trebuie să ducem o luptă neîncetată. A merge însă la luptă în contra acestui șiret dușman, fără a-i cunoaște planurile și poziția, înseamnă să fii pe jumătate învins. Un general care intră în luptă, fără să cunoască întru nimic poziția și forțele inamicului, riscă să piardă dela început bătălia. De aceea noi vom încerca, în cele ce urmează, să studiem viața, puterea și căile lui de luptă, precum și mijloacele cele mai sigure de a-l învinge.

1. *Originea lui.* În această privință, Biblia e foarte clară. Sunt zeci și sute de versete, care ne dau lumină asupra acestui fapt. Capitolul 28 din Ezechiel, formează una din biografiele cele mai lămurite asupra vieții inamicului celui mai mare al copilului lui Dumnezeu. Îndeoși versetele citate mai sus, descriu atât de clar originea lui. Deși ele par a fi adresate unui împărat al Tirului, totuși e învederat că aci nu e vorba de un om muritor, ci de un Duh. Niciunui dintre toți împărații Tirului, nu i se pot aplica în întregime aceste cuvinte: „... ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumne-

zeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe...” Apoi: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umbrai prin mijlocul pietrelor scânteietoare”. E învederat, că aci profetul vorbește despre starea dela început a Satanei. O stare strălucitoare! Dumnezeu crease și înzestrase pe acest inger, cu calități deosebite, dându-i în același timp și misiuni speciale. Din cuvintele profetului, cuprinse în versetul 14: „Erai an heruvim ocrotitor, cu aripile întinse, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu...”, unii creștători ai Bibliei deduc că îngerului, despre care e vorba aci, i se încredințase paza tronului sau a scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Iată dar starea plină de glorie și strălucire a aceluia care astăzi este dușmanul cel mai aprig al oamenilor! În stare aceasta a stat până în ziua când s'găsi nelegiuirea în el. Din momentul ce mândria și sumeția au pus stăpânire pe el, făcându-l să se creadă Dumnezeu (vezi v. 2), căderea lui era gata. În v. 18 găsim următoarele cuvinte: „... de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie și te prefac în cenușă pe pământ...” Astfel, din starea plină de glorie dela început, el este aruncat jos pe pământ, unde-și începe lucrarea lui distrugătoare.

2. *Sfera lui de activitate.* Odată aruncat din slăvile cerești, Diavolul și-a început numai decât activitatea. *Pământul* devine teatrul unde se dau cele mai multe lupte. Ingerii înșelați de el și împinsi la răscoală, care au fost aruncați împreună cu el, au devenit agenții săi. Lumea a devenit împărăția lor, iar diavolul stăpânitorul ei (Ioan 12:31; 14:30). Dar nici *văzduhul* n'a rămas nepângărit de prezența acestor duhuri rele. Apostolul Pavel știa foarte bine lucrul acesta, când scrie fraților din Efes următoarele cuvinte: „Căci noi n'avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor... împotriva DUHURILOR RAUTĂȚII care sunt în locurile cerești”. Iată dar cum acest Prinț al întunerecului a pus stăpânire pe pământ și văzduh, cutrecându-l în toate părțile, ca un leu răcnind, cântând pe cine să înghită.

3. *Mijloacele lui de luptă.* Ele

sunt multe. Vom încerca să înșrăm numai două. 1) *Omul*. Omul este adevăratul câmp al războiului. Diavolul încearcă pe orice cale să stăpânească acest teren. Pentru reușita luptei lui, el are nevoie de om. De aceea nu se dă la o parte în a întrebuița toate căile pentru a pune stăpânire pe el. Dinlăuntru și din afară, el ridică o mulțime de ispite și de curse pentru a-l dobândi. El ațâță poftele și firea veche dinlăuntru și tot el ne pune în față toate plăcerile și desertăciunile lumii. Omul devine ca o cetate împresurată de dușmani. Dinlăuntru și din afară e atacat fără milă. Iată însă un lucru fericit: Diavolul nu poate intra fără voiața omului! Ușa inimii are numai un zăvor, și zăvorul e pe dinlăuntru. Diavolul nu poate să intre dacă omul nu-i deschide ușa. Tot așa de adevărat e însă, că nici Dumnezeu nu poate să intre fără învoirea omului. În această privință Domnul Isus spune clar: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi intra cu el, și el cu Mine”. Fiecare dintre noi poate câștiga o biruință plină dacă vrea. Să fim însă atenți: cui îi deschidem ușa???

2. *Prin căile lui Dumnezeu*. Iată iarăși un lucru curios! Diavolul luptă prin căile lui Dumnezeu! Vă veți întreba cum? Foarte simplu. Dumnezeu a inzestrat omul cu darul vorbirii. El e singura ființă de pe pământ care posedă acest dar. E darul cel mai bun și mai mare pe care Dumnezeu l-a dat omului. Și deși Dumnezeu i l-a dat cu scopul de a fi întrebuințat spre slava Lui, Diavolul îl folosește pentru el. Ba mai mult, îl folosește chiar pentru a huli pe Dumnezeu. La fel e și cu toate celelalte daruri. Dumnezeu a dat înțelepciune omului ca să facă descoperiri și invenții de tot felul, spre a-și înlesni traiul și viața. Și iată că și aceste descoperiri au fost cucerite de diavolul și folosite ca mijloace de distrugere a omenirii, prin diferite certuri și războaie. Ce să mai spunem de muzică, de pildă? Ea a luat naștere în templu, folosindu-se pentru onoarea lui Dumnezeu, și diavolul a pus și această artă în slujba lui. El vrea să pună stăpânire pe darurile, talentele și mădularele noastre, ca apoi să le folosească în slujba lui. Să ascultăm însă ce zice marele apostol Pavel, celor

credincioși, despre aceste lucruri: „Să nu mai dați în stăpânire păcatului mădularele voastre, ca miște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu...” (Romani 6:13).

Iubiți tineri! Având un dușman atât de vicelan, care nu are alt scop decât distrugerea trupului și a sufletului celui ce-i cade victimă, să fim foarte atenți asupra drumurilor ce le urmăm, cuvintelor ce le rostim și lucrurilor ce le facem, ca nu cumva să dăm prilej acestui mare dușman al sufletelor noastre, să se bucure de secerișul propriei noastre vieți!

Duminecă, 9 Iulie, 1939.

Ispititorul la lucru

Genesa 3:1—6.

Biblia ne vorbește despre trei mari atacuri date de Diavolul, în contra omenirii: în Eden, în pustie și pe Golgota. Ținta era aceeași: să abată pe om dela calea lui Dumnezeu și împlinirea voinței Lui. Aceasta e ținta tuturor ispititorilor lui. În Eden, omul prim cade. În pustie și pe Golgota, Diavolul e bătut.

Să aruncăm o privire spre Eden. Dumnezeu hotărâse răul pentru oameni. Răul era o grădină. Dumnezeu voia ca locuința noastră să fie o grădină. Acolo domnea dragostea adevărată, curată și desăvârșită. Nu era niciun păcat, nicio fărădelege, nicio nedreptate. Între Dumnezeu și om era o legătură strânsă, intimă. Dumnezeu venea adesea și stătea de vorbă cu omul și soția lui. Întâlnirea aceasta era o fericire nedescrisă, din care devotamentul omului față de Stăpânul său a devenit tot mai puternic. Diavolul însă, n'a văzut cu ochi buni lucrul acesta. El voia să aibă el stăpânirea pământului. Ori noi știm că, ea fusese incredințată omului cu condiția ascultării. Și iată-l acum la lucru!

I.

Cum a venit Diavolul? Vrem să cunoaștem urmele șarpelui vechiu în Eden, ca să le putem cunoaște apoi și în viață. Deși el vine în diferite chipuri, metodele lui sunt aceleași. A cunoaște inamicul bine, am spus în lecția trecută, că înseamnă a-l fi biruit pe jumătate. Deci să-i urmărim acțiunea.

1. *A venit sub învelis*. Adică, a venit sub altă înfățișare, folosindu-se de altă

ființă. Lucrul acesta trebuie să ne dea de gândit, pentrucă Diavolul face la fel și azi. Dece n'a venit pe față? Dece s'a folosit de o altă ființă? Dece n'a avut curajul să se arate pe față, să se identifice, să se arate cine e? Credeți că Diavolul e atât de prost? Credeți că el nu știa că dacă va proceda în felul acesta, nu va câștiga de loc? El știa foarte bine aceasta. De aceea el a ales acest mijloc rușinos de a lucra din umbră, din întunec, de după paravan. La fel face el și astăzi! Bărbați și femei, tineri și bătrâni, prieteni și dușmani, lucrări și ființe, animale și puterea naturii (vântul și apa, în cazul furtunii de pe Marea Galileii), toate sunt folosite de acest inamic vicelan, pentru a reuși în planurile lui rele. Ferice de omul acela care poate descoperi prefăcătorile lui.

2. *A dat lovitura cu ajutorul trupului omeneș.* Aci e bine să ne oprim puțin. Trupul nostru este obiectiv al asupra căruia se îndreaptă toate săgețile celui rău. Prin atățarea poftelor și dorințelor, Diavolul vrea să facă din el atelier al său, ca apoi de aci să opereze în voie. Așa a procedat el și în cazul acesta. A dat lovitura prin trup. El a apelat la trei lucruri, care îi sunt foarte plăcute omului: pofta de a mânca, plăcerea de a privi și dorința de a ști. Iată cele trei mari slăbiciuni ale omului! Câtă lume nu cade victimă acestor ispite! *Pofta de mâncare!* În această privință, mulți au ajuns mai prejos decât animalele. Pentru mulți, foarte mulți oameni de astăzi, viața sa reduce numai la lucrul acesta: să mănânce și să bea. Dumnezeu lor este decât un mijloc după cum spune și marele apostol. Tot ce au, tot ce fac, nu are decât un singur scop: să mănânce și să bea. Dacă pentru îndeplinirea acestor plăceri animale nu le ajunge ceea ce au, nu se sfîșie să ia pe nedrept și din al altuia. Noaptea le petrec chefulind și hând și zilele la fel. Ce viață înjositoare! Să nu trăiești pentru altceva, decât pentru cele ale stomacului! Și viața aceasta este urmarea nesăturatei pofti, pofta de a mânca. Să nu fim greșit înțeles, necesitatea de a mânca, e una; iar pofta de mâncare, care duce la desmățul despre care vorbirăm mai sus, e alta. Și aici copilul lui Dumnezeu trebuie să fie foarte atent, ca nu cumva dela simpla necesitate de a mânca, să ajungă la nesățul și im-

buibarea care se naște din această poftă. Noi trebuie să ținem seamă de cuvintele: „Nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim!” Apoi, *plăcerea de a privi!* Să ascultăm cuvintele scriitorului: „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat, și PLĂCUT DE PRIVIT...” Iată o a doua cale prin care diavolul caută să pună stăpânire pe noi. OCHIUL! Mădularul acesta prețios, fără de care viața ar fi un întunec veșnic, el, lumina trupului poate deveni instrumentul în mâna Diavolului, prin care să ne pierdem și trupul și sufletul. Domnul Isus, vorbind despre ochiu, spune: „Dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l...” (Marcu 9:47). Noi trebuie să exercităm o aspră disciplină asupra ochilor noștri. Cum ne uităm și în ce fel? Domnul Isus ne spune că noi putem păcătui și cu privirea (Matei 5:28). Dar aici ni se mai spune că pomul era PLĂCUT de privit. Din aceste cuvinte reiese că pomul avea o înfățișare splendidă. Imi închipui că era cel mai frumos pom din grădină. Frunzele și roadele lui, erau o podoabă pentru grădină. Și faptul acesta a devenit o mare ispită pentru Eva. Și cât de mare e și astăzi ispita aceasta! Ispita frumuseții! Câți dintre copiii lui Dumnezeu n'au fost trasi în diferite curse din cauza acestei desertațiuni!? Priviți pe credinciosul Avraam. Din cauza frumuseții soției sale, cade în păcatul injositor al minciunii (Genesa 12:11, 18; 20:2). Ochiul murtora au fost orbiți de frumusețile trecătoare ale acestei lumi, ca să nu vadă strălucirea și gloria vieții de dincolo. Diavolul cunoaște și această slăbiciune a noastră și el caută să se folosească de ea. În felul acesta a ispitit el și pe Domnul Isus în pustie. Dacă a văzut că nu reușește prin pofta de mâncare, Diavolul a încercat a doua cale. A dus pe Isus pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și l-a zis: „Toate aceste lucruri Ți-le voi da Ție...” El a încercat ca, prin strălucirea, gloria și frumusețea acestei lumi, să abată pe Domnul Isus din drumul Său. Dacă el a avut curajul să ispitească pe Domnul în felul acesta, oare nu o va face și cu noi? Desigur că da! Să ne rugăm Domnului, însă, ca să ne descopere planurile lui vicelene, ca apoi să-i putem spune, cum l-a spus Isus: „Pleacă Satano!” O a treia ispită pe care Diavolul o trezește în-

inimile noastre este: *dorința de a ști*. Cu aceasta a căutat ispititorul să turbure mintea senină a Evei. „Veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Să nu ne mirăm că Eva n'a mai putut rezista în fața acestei ispite! Era a treia lovitură de moarte pe care i-o dăduse dușmanul. După ce îi aprinsese pofta de mâncare, îi desvăluisese în ochi frumusețea pomului și a candelor sale, acum îi tulbură și mintea stărnindu-i dorința de a ști și a cunoaște mai mult. Pe care dintre noi nu ne ispitește Diavolul și în această formă? Desigur, că nu înțeleg cunoștința și dorința de a ști, despre care e vorba aci; cunoștința istoriei sau geografiei, sau știința predată în școli și instituții, ci cunoștința aceea îngâmfată, care duce la mândrie, dorința de a fi mai mult decât ești, de a fi ca Dumnezeu, așa cum i-a sugrat Diavolul, Evei. Și ce e mai trist în această istorie, e, că Davolul a câștigat. De fapt el câștigase dela începutul conversației sale cu Eva. Căderea Evei n'a fost atunci când ea a luat din rodul pomului, și a mâncat; ci ea se produsese în momentul când Eva și-a permis să discute cu Diavolul dreptatea lui Dumnezeu. Dacă Eva dela început respingea atacul, ea nu cădea victimă.

Iubiții mei tineri, adevărul mare și învătătura pe care trebuie să o desprindem de aci este: să nu ne jucăm cu ispitele și cu Diavolul, ca nu cumva luând focul în mână, să ne ardem amar. Diavolul vrea să pună stăpânire pe trupul nostru, ca să-i satisfacă poftele, pe inima noastră și pe mintea noastră, pentru că atunci știe că stăpânește și voința noastră. Lucrul acesta însă nu-l poate face fără învoirea noastră. Dumnezeu ne-a dat o voință liberă. Fiecare e împărat în împărăția voiei lui. Noi singuri însă, nu-l putem birui. Domnul Isus, care a câștigat deplina biruință asupra lui, ne va ajuta la aceasta!

Duminecă, 16 Iulie.

Metodele Ispititorului

Genesa 3:1—6.

În lecția aceasta vom continua cu studiul nostru asupra metodelor păcătoase, pe care Ispititorul le-a întrebuintat și le întrebuintează și astăzi, pentru a învinge pe copiii Domnului. Să încercăm a descoperi urmele lui murdare.

1. *Mai întâiu, el a trezit îndoiala.* „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Prin aceste cuvinte el a încercat să trezească îndoiala față de dragostea lui Dumnezeu. „Oare?” Cu alte cuvinte, „a zis Dumnezeu într-adevăr să nu mâncați din toți pomii? Ce Dumnezeu aspru! Dacă El v'ar iubi, desigur că n'ar fi dat o astfel de poruncă. Și ce poruncă! Să nu mâncați dintr'un pom. Și tocmai din pomul cel mai frumos din grădină! Atunci degeaba ne-a lăsat să mâncăm din ceilalți pomi, dacă tocmai dela acesta ne oprește! Aceasta nu este dragoste”. Cam acestea erau gândurile pe care Diavolul voia să le ridice în mintea femeii. Gânduri pline de îndoială față de dragostea lui Dumnezeu. În ziua aceea, Diavolul a dat naștere îndoielii. Întâiu s'a născut îndoiala față de dragostea lui Dumnezeu. Din aceasta s'a născut apoi îndoiala față de Dumnezeu însuși. Iar din moment ce omul s'a îndoit față de Dumnezeu și dragostea Lui, îndoiala i-a cuprins cu totul inima. El a început să se îndoiască de el și de toți cei din jurul lui. Noi trăim într'o perioadă bolnavă de îndoială. Ne privim cu ochi neîncredători unii pe alții. Bănuiim pe oricine. Nu mai este niciun credit. Fiecare vede în aproapele lui un inamic ascuns. Prietenii se bănuiesc unul pe altul, copiii nu mai au încredere în părinți și părinții în copii. Nu mai știu cine li-e dușman. Așa cum e între indivizi, e și între popoare. Se dau garanții, se încheie pacte, ca apoi în taină, fiecare să se pregătească cum să atace pe celălalt. Din această nesigurantă și îndoială, se naște apoi critica, ura, omorul, când e vorba de o ființă, și războiul, când e vorba de mai mulți. Toate aceste plăgi au fost zămislite în ziua aceea, în Eden. Și oriunde există numai o singură urmă de îndoială, fie față de Dumnezeu, de mântuire, de viața veșnică, fie față de om, trebuie să se știe sigur, că la spate, în umbră, Diavolul lucrează.

2. *Diavolul a mințit.* Ascultați ce spune el Evei: „Hotărât că nu veți muri...”! El știa bine că în momentul când ei vor mânca, moartea își va face intrarea ei tristă în lume. Dar acesta era planul lui și realizarea acestui plan însemna biruința lui. Pentru a reuși însă, el a mințit în modul cel mai înjositor. Din acel moment, pe lângă celelalte nume pe

care le avea, a mai primit și titlul de: Tată al minciunii. Și de atunci el minte mereu, Lumea întreagă e plină de minciunile lui. De câte ori n'a înșelat el pe copiii lui Dumnezeu, mîștindu-le mereu! Așa a făcut cu Ghehazi, de l-a umplut de lepră; cu Anania și Safira, trăgându-i în mrejele lui și făcându-i să mintă pe Duhul sfânt, și așa face el și astăzi. Din această primă minciună a sa, au isvorât toate puhoaiile de minciuni care invadează și năpădesc astăzi sufletele oamenilor. Toate minciunile, spuse sau numai gândite, sociale, personale, politice și religioase, toată clocitura poate fi cunoscută ca venind dela tătăl minciunii.

3. *El a aprins ambiții urâte .... veți fi ca Dumnezeu...* Aceasta a vrut el dela început. Pentru aceasta a fost el aruncat afară și despoiat de strălucirea și gloria cu care fusese înzestrat de Dumnezeu. Și acum voiește să împingă și pe bietul om în cursa aceasta. „Veți fi ca Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, le-a spus: „Iată, înaintea voastră stă ocazia minunată de a deveni puternici, mari, înțelepți, să cunoașteți totul, să știți totul, să puteți totul. Nu-i așa că lucrul acesta ar fi admirabil? Și pe cât e de frumos, pe atât e de ușor. Măncați din pom și veți fi ca Dumnezeu...” Aci au luat naștere toate ambițiile mincinoase, rele și desarte. Ele se pot vedea pretutindeni. În viața de toate zilele, în viața socială, în viața politică, și ce e mai trist, chiar și în viața bisericăsească. Sub orice formă, vedem străduințele oamenilor de a se ridica mai presus de locul însemnat lor de Dumnezeu, prin mijloace neîngăduite, urîndu-se, dușmănindu-se, criticându-se și săpând unii sub alții.

4. *A îndemnat la neascultare.* Lozina unei vieți adevărate e ascultarea. Lozina vieții Ispititorului a fost neascultarea față de Dumnezeu. Domnul nostru Isus Hristos a venit să facă un singur lucru: să asculte de Tătăl. Apostolul Pavel, vorbind despre ascultarea Domnului, spune că S'a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. Dumnezeu prețuiește mai mult ascultarea decât toate arderile de tot și toate jertfele. Toată viața creștină se bazează numai pe ascultarea față de glasul Domnului. Nimic nu cere mai mult Dumnezeu dela noi, decât ascultare. Biblia ne vorbește așa de mult despre acest

fapt, încât nu cred că e nevoie să adăugăm mai mult. Tot ce trebuie să facem e să ascultăm de Domnul și numai de El. Diavolul vrea tocmai contrarul. De aceea el vine și spune primilor oameni. „Dumnezeu a spus să nu măncați că veți muri. Nu e adevărat! Măncați și veți trăi” Eva întinde mâna. Ia din pom, mănâncă și dă apoi și bărbatului ei. Și în acel moment, o lume curată, dreaptă, sfântă, se prăbușește, iar în locul ei ia naștere o lume murdară, păcătoasă, plină de dureri și de lacrimi, de patimi și renunșări, iar Diavolul devine stăpînitorul ei.

Care sunt urmările acestei prăbușiri grozave? Nimeni de pe pămînt nu le poate calcula îndeajuns. Omul se desparte de bună voie de Dumnezeu. De remarcat e faptul că: *nu Dumnezeu a plecat, ci omul s'a ascuns.* Omul a devenit slab, fără nicio putere morală. Devine laș, chiar. Când Dumnezeu îl ia la răspundere pentru acest fapt, n'are curajul să-si mărturisască vina. Încearcă să învinovățească pe femeie, ca apoi aceasta la rândul ei să pună vina pe șarpe. *Omul devine în același timp, fricos.* Păcatul naște frica. Auzind glasul lui Dumnezeu, fuge și se ascunde. La fel face mai târziu Cain. La fel fac și astăzi toți urmașii lor. Toate acestea au început în ziua aceea în Eden.

Iubiți tineri, ați băgat de seamă aceste urme pe căile vieții voastre? Vă sunt ele cu totul străine? Dacă le-ați văzut în totul sau numai în parte, puteți fi încredințați că ele vin dela șarpele cel vechiu. Pe Ispititor însuși nu-l vedeți, el rămâne ascuns, însă îi vedeți urmele. Dacă se găsește la voi ceva de felul acesta: îndoială față de Dumnezeu, neascultare, lașitate morală, minciuni de tot felul și de orice grad, simțămîntul fricii, puteți fi încredințați că, ascuns, sau pe jumătate ascuns, într'un colț, are și Diavolul un loc. Dacă le-ați găsit și vă dați seama de ele, încercați să le isgoniți din viața voastră. Singuri nu veți putea. Dar iată ce zice cuvîntul Domnului: „Ei l-au biruit prin sîngele Mielului”. (Apoc. 12:11).

Duminecă, 23 Iulie.

Lupta creștinului

Efeseni 6:10—20.

„Stați gata dar, avînd mijlocul învins cu adevărul”.

Efeseni 6:14.

Secretul succesului marelui apostol

Pavel, ca creștin, este foarte simplu. El a luat viața creștină în serios. Pentru el lupta era dublă: dinlăuntru și din afară. Reușita în această mare luptă depinde în totul de felul cum suntem echipați. De aceea noi trebuie să avem tot echipamentul posibil. Trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armătura lui Dumnezeu. Pavel descrie această armătură în amănunțime. El ia de exemplu pe soldatul roman din timpul său.

Primul lucru pe care el îi menționează aici, este

1.

Incins cu adevărul. Cu alte cuvinte, să ne îmbrăcăm într'un spirit de cinste și sinceritate cu noi înșine și cu Dumnezeu. Cinstea sau sinceritatea e fundamentul unui caracter cinstit. Aceasta era calitatea pe care Domnul Isus o cerea mai mult, dela urmașii Săi. El muștra foarte aspru pe Farisei, nu pentru că nu erau sfinți, ci pentru că erau fățarnici și mândri. Ei nu se vedeau pe ei așa cum erau, și din această cauză n'au vrut să primească pe Isus. Fără această sinceritate și onestitate, nimenea nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu.

1. *În primul rând noi trebuie să fim cinstitți față de Dumnezeu.* Dorința noastră de a urma pe Isus, trebuie să fie sinceră. Foarte mulți oameni se înșală amar, atunci când vor să urmeze pe Isus, nutriend însă în sufletele lor scopuri și năzuințe pământești. Aci își au izvoarele cele mai multe căderi. Un astfel de om, când ajunge în fața încercării și a ispitei, va fi învins. El n'a căutat sincer pe Isus. Noi putem apoi, să fim neonesti sau nesinceri, atunci când facem vreun bine. E un lucru foarte obișnuit în lume, ca cineva să facă lucruri bune, cu scopuri rele. De pildă: facem bine pentru a fi lăudați, sau iubiți, etc. De câte ori nu se întâmplă tocmai contrarul la ceea ce a zis Isus. „Tu când faci milostenie, nu suna cu trîmbița...”, a spus Domnul Isus. Ori, ce puțini dintre noi sunt conduși de spiritul acesta al lui Isus. Cei mai mulți sunt însă dintre aceia care cu o mână întind darul, iar cu cealaltă țin trîmbița la gură, sunând să audă toată lumea. E învederat deci faptul, că aci scopul n'a fost mila sau compătimirea, ci motive egoiste de a atrage lauda și atenția oamenilor.

Există un singur scop onest și sin-

cer în viața creștină, și anume: scopul de a urma pe Hristos și a face voia Lui. Dacă acesta este și scopul nostru, atunci putem fi siguri de reușită în lupta oricărei ispite.

2. *În al doilea rând, noi trebuie să fim onesti față de noi înșine.* Trebuie să vedem slăbiciunile și căderile noastre proprii. Aceasta ne va face să căutăm a ne înarma cât mai bine. Noi vom recunoaște unde suntem mai slabi și mai înclinați spre cădere, și acolo vom întări frontul. Acest lucru, însă, nu e tocmai ușor. Noi trebuie să ne examinăm pe noi înșine. Să ne așezăm în fața Cuvântului lui Dumnezeu, care este ca o oglindă pentru sufletele noastre. Orice pată și păcat, ce vom observa, să ne-o impuțăm nouă înși-ne, și nu împrejurarilor și prietenilor. Ce puțini sunt acei ce se îndeletnicesc cu așa ceva! Cei mai mulți sunt foarte grabnici în a vedea și judeca slăbiciunile altora, dar așa de târziu în a și-le recunoaște pe ale lor proprii. Mulți oameni își făuresc despre ei cele mai frumoase gânduri, încercând în felul acesta să se amăgească singuri. Dacă le pui în față păcatele și slăbiciunile lor, ei sunt gata să-ți spună, că nu sunt ei cei mai răi, că alții fac altele cu mult mai mari decât ei. Și cu aceste gânduri de mândrie personală, Diavolul le orbește ochii și mintea ca să nu-și vadă păcatele, ca nu cumva să se întoarcă la Domnul pentru iertare și mântuire. Să ne vedem așa cum suntem și să nu îmbrăcăm numai o haină care să acopere putregaiul dinlăuntru, aceasta înseamnă să fim sinceri și onesti cu noi înși-ne. Aceasta trebuie s'o facem cu atât mai mult, cu cât știm că, pentru a lupta cu succes contra răului din jurul nostru, trebuie să fi învins întâi răul din noi. Erou e acela, care se învinge pe sine.

Iată dar ce a înțeles Pavel prin cuvintele acestea minunate: „Având mijlocul încins cu adevărul”. Să ai adevărul, să spui adevărul și să trăiești adevărul. Și, adevărul ne va face liberi și ne va ajuta la biruința asupra celui rău.

Duminecă, 30 Iulie.

Platoșa neprihănirii

„Imbrăcați cu platoșa neprihănirii”.

Efeseni 6:14.

Cuvântul neprihănire este unul dintre cele mai familiare cuvinte din Bi-

blic. Evlavia și neprihănirea aparțin una alteia. Primul lucru pe care Domnul îl cere, e, ca să fim cu conștiința nepătată. Noi trebuie să facem numai acele lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le arată ca drepte și bune. În această privință nu putem face niciun compromis, nu putem permite nicio abatere. A avea Lumina și a trăi în Ea, înseamnă neprihănire. Neprihănirea este platoasă cu care creștinul trebuie să fie îmbrăcat permanent. Fără această platoasă, el va cădea la primele lovituri ale inamicului. Și e foarte natural să fie așa. Cum poate cineva cere cuiva o viață sfântă și curată, atât vreme cât el însuși nu o trăiește? Ce influență va avea un beliv asupra ascultătorilor săi, vorbindu-le contra alcoolului? Cum putem noi cere altora să se lase de păcatele pe care noi însine le facem? Nu se va întâmpla oare, ca săgețile trimise de noi contra acelor păcate, de care de altfel nici noi nu ne-am despărțit, să se întoarcă contra noastră și să ne rănească mai rău? Iată dar, de ce marele apostol Pavel, vorbind despre armătura duhovnicească a creștinului, spune atât de apăsător: „Îmbrăcați cu platoasă neprihănirii”.

1. *Neprihănirea ne dă putere să rezistăm contra încredințării și ispitelor*
O conștiință împăcată ne dă stabilitate. Ea este un izvor de putere lăuntrică. „Cel ce aude aceste cuvinte ale mele și le face”, zice Domnul Isus, „este ca un om care și-a zidit casa pe stâncă”. Nimic nu ne poate da așa mare putere în lupta împotriva răului, ca și o conștiință împăcată, că am făcut numai ceea ce e drept și plăcut lui Dumnezeu. Când Domnul Isus era în fața crucii, o parte din puterea Lui stătea tocmai aici; El știa că a făcut numai voia lui Dumnezeu. „Stăpânitorul acestei lumi vine, dar el n-are nimic în Mine”, a spus Domnul Isus. Nu era nicio părțicie slabă în platoasă neprihănirii Sale. Așa este și cu noi. În fața încercărilor, furtunilor și tuturor ispitelor, numai acela va rămânea în picioare, care s-a îmbrăcat complet cu platoasă neprihănirii. Diavolul va putea veni cu toată furia contra noastră, dar dacă nu are nimic în noi, el va pleca rușinat.

2. *Neprihănirea ne dă curaj*. Conștiința că am făcut bine, ne dă putere contra fricii, pe când gândul că pă-

catele noastre vor ieși într-o zi la iveală, ne umple de frică. Păcatul năște totdeauna frica. Așa s'a întâmplat cu Cain, și așa se întâmplă cu toți. Neprihănirea însă, ne dă un curaj deosebit de mare. Când marele reformator Luther, trebuia să meargă în fața congresului să se apere, prietenii lui au început a se teme. El a rămas singur. Cei mai mari conducători ai bisericii catolice și ai statului, erau contra lui. Dar Luther nu s'a temut. El știa că are dreptate. Conștiința lui era curată. Ea era cu o stâncă pe care el putea sta liniștit. Ea i-a dat curaj, lubitul meu prieten, atâtă vreme cât conștiința ta e curată, sufletul tău nepătat și inima la fel, nu te teme de nimic. Imbracă această platoasă în jurul tău și pășește cu curaj. Dacă toți ar fi contra ta, dacă cei răi s'ar năpusti asupra ta cu furia uraganului, ca să-ți ia viața, Domnul e cu tine, și El îți va da puterea și curajul pentru a învinge.

3. *Neprihănirea ne ajută contra descurajării*. Descurajarea este unul dintre cei mai mari dușmani ai sufletului nostru. Viața nu e totdeauna ușoară. Lucrurile pot deveni un atât mai grele pentru noi, cu cât noi vom mai mult să umblăm pe calea dreaptă și să nu ne abatem de loc. Iohn Bunyan, în cartea sa „Călătoria Creștinului”, arată foarte clar lucrul acesta. Drumul creștinului e plin de greutăți. El trece prin fața leilor, urcă dealurile pietroase, coboară în văile umbrelor morții și peste tot e încălecat cu spini. Dar gândul că merge pe Drumul Vieții, spre Cetatea Eternă, îl face atât de voios încât începe a cânta. Pavel și Sila în închisoare cântă. Aceasta este conștiința că ei făceau bine. Ei erau pe calea neprihănirii. Nicio descurajare n'a putut să doboare sufletele lor. Ei erau îmbrăcați cu platoasă neprihănirii. Singura armă, cu care ne putem apăra în contra încercărilor, ispitelor, fricii și descurajării, este: **PLATOȘA NEPRIHĂNIRII.**

Duminecă, 6 August.

Puterea de a duce pacea

„Având pietoarele încălțate cu rânna Evangheliei păcii”.

Efeseni 6:15.

Una dintre cele mai importante părți ale echipamentului soldatului roman, era încălțăminte. Ea îl ducea pe el pe drumurile pietroase, în

siguranță și confort. Este ceva în echipamentul soldatului lui Hristos, care poate fi asemănat cu aceasta? Pavel spune, da! „Picioarele încălțate cu răvna Evangheliei păcii”.

Ce se întâmplă, când Evanghelia păcii lui Dumnezeu curpinde inimile noastre?

1. *Noi avem siguranță și încredere.* Orice se întâmplă e spre binele nostru, Dumnezeu este prietenul nostru. Iată ce spune El: „Acestea sunt gândurile pe care Eu le am față de voi, gânduri de pace și nu de războiu”. Aceasta este o siguranță care vine din Evanghelia. Ea înseamnă că noi suntem în siguranță cu viața, orice s'ar întâmpla. Dragostea lui Dumnezeu este sigură. Nimic nu o poate schimba. Imprejurările se pot schimba în jurul nostru. Viața poate să ne aducă multe surprize. Valurile pot să ne ia din locul nostru obișnuit, dar Dumnezeu este același. Și a avea această siguranță și încredere, înseamnă să ai pace.

2. *Noi ducem pacca cu noi oriunde mergem.* Noi toți cunoaștem oameni care duc cu ei, oriunde merg, numai neînțelegeri. Dacă ei intră într-o familie, societate, sau biserică, acolo începe războiul. Ei sămână sămânța neînțelegerii. Ei n'au pace în ei înșiși, și astfel dau naștere la neînțelegeri și între cei din jurul lor. Slavă lui Dumnezeu, că sunt însăși și oameni, a căror prezență în orice loc, are efecte binecuvântate. Unde merg ei, duc pace, prietenie, dragoste, etc. Aceștia zidesc case, familii, societăți și biserici. Aceștia sunt cei ce au picioarele încălțate cu răvna Evangheliei Păcii. Unde merg, astfel de oameni, dispăre ura și neîncrederea. Acesta este spiritul creștin. Prin acesta vom cuceri lumea la Hristos și vom desarma dușmanii. Adevărata victorie este aceea în care încrederea în locul fricii și al urii. Dar această victorie vine pe un singur drum: drumul Evangheliei păcii.

3. *Dar, ca oamenii să poată trăi în pace unii cu alții, trebuie să trăiască în pace cu Dumnezeu.* Noi trebuie să-i ajutăm să devină prieteni cu Dumnezeu. Aceasta este una dintre cele mai mari datorii ale noastre. Cât de mult trebuie făcut în această privință, noi știm cu toții. E atâta neînțelegere în lumea aceasta. Fiecare grup de oameni are neînțelegerile sale.

Fiecare familie, neînțelegerile sale. Dumnezeu vrea să fim împăciuitori, ducători de pace. Pentru aceasta, însă, sunt necesare două lucruri: întâiu, trebuie să fim misionari, să ducem Evanghelia; iar al doilea: să fim în pace unul cu altul.

Duminecă, 13 August.

Scutul credinței

Efeseni 6:16.

„Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău”.

Biblia vrea să învingă în noi orice urmă de îndoială. Credința în Dumnezeu este absolut necesară pentru o viață creștină. Capitolul din Evrei ne ilustrează foarte clar acest lucru. Versetul șase, spune: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui”. Fără credință e nefolositor și chiar fără rost să te rogi. Credința este secretul victoriei. „Luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău”.

Ce este credința? După Noul Testament, ea este încrederea în puterea lui Dumnezeu. Ea e convingerea despre viața și lumea spirituală, pe care Hristos ne-a descoperit-o. Dacă noi avem această credință, vom putea stinge toate săgețile celui rău, șaptele îndoielii și ispitele trupului. Noi nu suntem ispitiți toți la fel, dar toate ispitele lovesc în credința noastră, și ele nu pot fi învinse decât tot printr-o credință puternică. Prin credința în Dumnezeu vine în suflet o nouă putere. E bine să ne gândim la câteva lucruri și îndoieli, în contra cărora credința vine să ne ajute.

Credința ne ajută în îndoielile noastre despre:

1. *Insemnătatea vieții.* Pentru mulți, viața nu are nicio importanță deosebită. Toate silințele, eforturile și suferințele noastre, sunt fără niciun rost, spun ei. Prin urmare, n'are niciun rost să te silești să fii mai bun, mai cinstit, mai curat. Bunătatea nu este decât un vis cu care noi ne înșelăm pe noi înșine. Acestea sunt șaptele îndoielii și ispitei, în contra cărora nu ne poate ajuta decât o credință vie și temeinică. Numai ea vine să ne spună că bunătatea, curătenia și dragostea aparțin unei lumi eterne. Numai ea e aceea care ne descoperă

adevărată însemnătate a vieții. Aceasta este credința noastră în Dumnezeu.

2. *Indoiala despre salvare.* O altă săgeată arzătoare a diavolului, este indoiala despre salvare. Cei mai mulți dintre noi sunt ispitiți de această indoială. Suntem noi într-adevăr mântuiți? Putem noi fi acum siguri de cer? Aparținem noi cu totul lui Hristos? Iată atâtea întrebări, la care mulți chiar dintre cei credincioși ar răspunde abia cu un „doară”. N'au curajul să mărturisească pe față, un tare: da, sau nu! Care e cauza? Indoiala! Diavolul a semărat și aici indoiala. Nu mai vorbesc de cei mulți necredincioși, în mintea cărora Diavolul a reușit să înrădăcească destul de tare această săgeată a sa și anume: indoiala.

3. *Indoiala despre victoria finală a împărăției lui Dumnezeu și a lui Hristos.* De multe ori se pare că Diavolul învinge. Credința creștină este detronată în multe țări. Lupta contra răspândirii Evangheliei, devine din ce în ce mai mare. Copiii lui Dumnezeu sunt persecutați mereu. Forțele celui rău par să crească tot mai mult. De multe ori ni se pare că biserica a început să răcească, deci se va nimici. Astfel de îndoieli se ridică așa de des în inimile noastre. În contra tuturor acestor îndoieli, nu avem altă soluție decât: SCUTUL CREDINȚEI.

Duminecă, 20 August.

Coiful mântuirii

Efesenii 6:17.

„Luați și coiful mântuirii”.

Coiful era coroana armăturii. El arăta din ce legiune e soldatul. Coiful era partea din echipamentul soldatului, cu care el se putea mândri mai mult. De aceea, apostolul Pavel se gândea să-l asemene cu „mântuirea”.

Cea mai mare asigurare a noastră, ca creștini, este asigurarea mântuirii. Creștin este omul care a fost și e mântuit. Întrebarea care se ridică este: „Ce trebuie să fac să fiu mântuit? Răspunsul e scurt: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”. Aceasta e tot ce trebuie să facem noi. Nimic nu putem face mai mult. Restul, este lucrarea lui Dumnezeu. El face totul. Filipeni 2:13. Apostolul Pavel în aceste cuvinte ne spune experiența lui personală. Dumnezeu este Acela care trezește în noi adevărata do-

rință de a ne ruga. El este Acela care, prin dragostea lui Hristos ne aduce în tovărășie cu Sine. Aceasta este însemnătatea crucii. Dragostea Lui este aceea care iartă păcatele noastre și trezește oamenii ca să-și recunoască vinovăția lor. Pavel, adresându-se fraților, îi numește: „Chemați să fie sfinți”. Toți aceștia erau oameni, pe care Dumnezeu i-a răscumpărat din păcate. Dumnezeu a făcut aceasta. Aceasta e o mare minune. Un cunoscut scriitor din veacul trecut, a fost întrebat: „Care e cea mai mare descoperire din viața lui?” El a răspuns: „Descoperirea că eu sunt un păcătos și că Isus mă iubește”. Sfinții Noului Testament, ar spune același lucru. Ei aveau coiful mântuirii! Această cunoștință ne scapă de două ispite:

1. *Ispita friei.* Dacă mântuirea ar depinde de noi, am pierde-o. Dacă creșterea în har ar depinde în totul de noi, starea noastră spirituală n'ar progresa cu nimic. Dar mântuirea noastră e în mâinile lui Dumnezeu, dacă noi o punem în mâinile Lui și lăsăm inimile noastre sub stăpânirea Duhului sfânt, ca El să lucreze în noi. La fel e și cu creșterea în har. Creșterea este adevărata însemnătate a mântuirii. Ea este naturală și de lipsă. Da, această creștere este ea și creșterea unei plante. Creșterea nu depinde numai de eforturile plantei, ci și de pământul în care e sămănată, de umezeala, căldura, lumina ce o primește. Așa este cu creșterea noastră. Noi creștem în har, în măsura în care viețile noastre sunt adâncite în Dumnezeu, iar sufletele noastre păstrate în lumina Lui. Mântuirea noastră este lucrul Lui, și El nu ne va lăsa să cădem. Aceasta e o mare mângâiere pentru noi. Ea ne scutește de o mare frică. Noi suntem asigurați că Cel ce a început această bună lucrare în noi, o va duce până la sfârșit.

2. *Ispita mândriei.* Mândria este al doilea mare pericol, probabil unul dintre cei mai mari. Posibil că aceasta este cauza pentru care Pavel spune: „Luați și coiful mântuirii”. El va păzi capetele noastre de mândria care merge înaintea căderii. Noi contribuim așa de puțin la mântuirea noastră, că nu avem niciun motiv să ne mândrim. Tot ce este bun în noi, este din mila Lui.

Noi nu trebuie să uităm niciodată faptul, că iertarea noastră se dato-

rește bunătații și miliei lui Dumnezeu. John Bunyan, în cartea sa „Călătoria creștinului” ne arată că, după „Locuința păcii”, cu ferestrele deschise spre soare, vine: „Valea umilinței”. Ne întrebăm noi pentru ce? Pentru că Bunyan cunoștea pericolul mândriei. Noi trebuie să ne amintim că mântuirea noastră a venit prin Cruce, și că ferestrele sunt deschise spre soare, pentrucă Hristos a mers prin întuneric și suferință să le deschidă. Meritul e al Lui. A noastră e umiliața.

Duminecă, 27 August, 1939.

Sabia Duhului

Efeseni 6:17.

Toate armele despre care apostolul Pavel ne-a vorbit până aci, sunt arme defensive sau de apărare. Creștinul însă trebuie să și atace. Spiritul lui Dumnezeu, singura putere în viața noastră, are nevoie de o armă de atac. Și singura armă pe care o recomandă Pavel, este „Sabia Duhului” sau Cuvântul lui Dumnezeu. Desigur că, spunând acest lucru, apostolul se gândea la încercările ce vor veni peste creștini, lupta ce se va da în contra lui și a Stăpânului său. Diavolul va face tot ce poate mai rău, ca să atace cauza lui Hristos. Ce armă va putea întrebuița creștinul mai cu succes pentru a i se opune? Nu este o altă armă, decât cea spusă de Pavel. Dumnezeu îi va da cuvintele ce trebuie să le spună. Acestea vor fi arma lui. „Rugați-vă pentru mine, ca să pot vorbi cu îndrăzneală”, spune Pavel, Efesenilor. Numai Cuvântul lui Dumnezeu, are puterea să învingă dușmanii Evangheliei. De aceea apostolul le spune: „Luați sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”.

1. *Cuvântul lui Dumnezeu este singura armă, contra învățăturilor false.* Dușmanii Evangheliei pot întrebuița argumente care se par a fi întemeiate și logice. Ei pot folosi metode diferite ca să discrediteze cauza Împărăției lui Dumnezeu. Singura armă cu care putem lupta contra tuturor cauzelor și calomniilor care vin din partea lor, este Cuvântul lui Dumnezeu. Numai El poate învinge învățăturile false și neadevărate. Cineva a întrebat pe un predicator, cum va apăra el Biblia? „Să apăr Biblia?”. Răspunse el, „aceasta ar însemna ca și când ai

încerca să aperi un leu. Lasă-l pe el liber și se va apăra el”. Așa este și cu Biblia! Ea este singură în stare să învingă lucrurile care sunt opus ei, în inima omului. Evanghelia are singură puterea să-și facă drum, în sufletul omului. În fața ei, și cele mai groase ziduri s'au răsturnat.

2. *Cuvântul lui Dumnezeu este singura armă contra păcatului.* Luptă de toate. Cuvântul lui Dumnezeu este acela care ne convinge de starea noastră păcătoasă și ne aduce în Dumnezeu. Domnul Isus, vorbind despre Duhul adevărului, spune că El va convinge lumea de trei lucruri: de păcat, de dreptate și de judecată. Pe de altă parte, tot Cuvântul lui Dumnezeu este acela, care ne ajută pe noi în lupta contra ispitelor și păcatelor. Domnul Isus în pustiu, fiind ispitit de Diavolul, a întrebuițat numai aceeași armă: „Scris este” și Diavolul a fost învins. El a fugit. Iar Psalmistul spune: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc...”. Singur Cuvântul lui Dumnezeu este acela care ajută să învingem ispitele și păcatele care năvălesc asupra sufletelor noastre.

Lumea e plină azi de tot felul de cuvinte, tratate și pacte. Ele însă, nu pot opri sau învinge răul care se abate asupra ei. Cuvântul lui Dumnezeu este însă același. El are și azi aceeași putere și agerime, așa cum spune scriitorul către Evrei: „Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor, decât o sabie cu două tăisuri”. El rămâne singura noastră armă de luptă contra tuturor relelor, păcatelor și ispitelor.

Duminecă, 3 Septembrie, 1939.

Rugăciunea

Efeseni 6:18.

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri”. Domnul Isus, vorbind ucenicilor Săi despre stăruința în rugăciune, le-a spus că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase (Luca 18:1). Pavel, scriind Efesenilor, îi îndeamnă la același lucru: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni”.

Ce este rugăciunea? Ea este comunicarea cu Dumnezeu, pentru a cunoaște și face voia Lui, independent de vreun beneficiu pe care sperăm să-l primim dela El.

1. *Nu este un subiect mai important*

ca rugăciunea. Astăzi, rugăciunea este așa de mult neglijată, chiar și între credincioși. În familia și în biserici, peste tot, se pare că rugăciunea și-a pierdut puterea ei miraculoasă. Și totuși, singurul mijloc de a comunica cu Dumnezeu, este numai prin rugăciune. Numai prin ea putem dovedi credința noastră în Dumnezeu. Pentru că rugăciunea în realitate înseamnă credința noastră că Dumnezeu există, și că răsplătește pe cei ce-L caută (Evrei 11:6). Numai prin ea i.e. putem manifesta credința. Rugăciunea înseamnă că noi credem că Dumnezeu are putere și este în stare să facă pentru noi mult mai mult decât noi putem cere sau gândi. Rugăciunea este o mare mărturisire de credință. Pentru că în rugăciune, noi vorbim Nevăzutului, crezând că suntem auziți, ne sprijinim pe puterea Lui, care deasemenea e invizibilă. Când un grup de credincioși, într-o casă sau biserică, ingenuchiază în rugăciune către Dumnezeu, ei nu au niciun semn vizibil al prezenței Lui, afară de promisiunea Domnului Isus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu și Eu voi fi în mijlocul lor”. Aceasta este manifestarea cea mai puternică a credinței.

2. *Timpu rugăciunii.* Când să ne rugăm? Apostolul Pavel spune: „În toată vremea”. Nu numai dimineața, la amiază și seara. Acest obicei, pe care îl foloseau copiii lui Dumnezeu din vechime și pe care îl folosesc mulți din copiii Lui și astăzi este unul dintre cele mai frumoase. Dar noi nu trebuie să ne mărginim numai la atât. Timbul nostru de rugăciune nu este limitat la anumite ore din zi. Noi putem să ne rugăm tot așa de bine seara, ca și în miez de noapte. Domnul Isus însuși făcea adesea lucrul acesta. De câte ori nu petrecea El, câte o noapte întregă în rugăciune!? Cu aceste cuvinte, apostolul a voit să ne spună: roagă-te cât mai des, roagă-te cât mai mult, roagă-te la timp și ne la timp, dar roagă-te!

3. *Prin Duhul.* „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni”. Cuvintele acestea trebuie subliniate bine. *Prin Duhul.* Se pare că apostolul auzise rugăciuni făcute fără niciun pic de Duh. Rugăciuni goale, reci, seci. Rugăciuni pornite din minte, din înțelepciune omenească, de multe ori din ambiții desarte. Rugă-

ciuni, în care Duhul nu avea niciun amestec. Erau o creație a firii pământești. Și ce multe rugăciuni de felul acesta se aud și astăzi, ieșite de pe buzele credincioșilor! Aceasta e cauza pentru care rugăciunea își pierde valoarea ei adevărată pe care i-o dă Domnul. Pentru că astfel de rugăciuni nu ajung decât până la tavan. Ele sunt un pericol pentru cel ce le rostește, pentru că încetul cu încetul îi răimăcesc și mica sămânță de evlavie ce i-a mai rămas. Iată de ce apostolul vine și spune așa de categoric: „Faceți în toată vremea, PRIN DUHUL, tot felul de rugăciuni”. Adevărata închinăciune e aceea care e făcută ÎN DUH, și PRIN DUH!

Duminică, 10 Septembrie, 1939.

Pentru ce ne rugăm ?

„Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi”.

Matei 5:8.

Unul din lucrurile asupra cărora Domnul Isus a insistat mai mult, în învățăturile Sale către ucenicii Săi, a fost necesitatea rugăciunii. „Cereți și veți primi, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide”, au fost cuvintele Sale către urmașii Săi. Iar ca să ne arate că Dumnezeu e gata să ne dea cele de trebuință, Domnul ne mai spune următoarele: „Dacă voi, care sunteți, răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri, va da Duhul sfânt celor ce I-l cer”. Iar în textul nostru, Domnul ne spune: „Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ce să-I cereți voi!” Desigur că în fața acestor cuvinte, în mintea noastră se ridică întrebarea: „Dacă Dumnezeu cunoaște lipsurile noastre, înainte de a I le spune noi și știe de ce avem trebuință, de ce mai trebuie să ne rugăm? Dacă Dumnezeu e gata să ne dea, de ce mai așteaptă după rugăciunile noastre? Așa ni s'ar părea lucrurile la început. Lucrurile devin însă foarte clare, dacă ne gândim la următorul fapt. O mamă știe lipsurile și nevoile copilului ei. Ea știe când copilului îi este foame sau sete și cu toate acestea, ea așteaptă ca copilul să-i ceară, să simtă lipsa. Numai atunci știi să apreciezi darul, când îi simți lipsa. Dumnezeu vrea ca noi să devenim conștienți de lipsurile și trebuințele noastre, să le ce-

rem cu stăruință, și atunci El ni le va da.

1. *Simțind lipsa, ne vom lupta mai mult pentru a o împlini.* Un vechiu adevăr spune că nevoia e cel mai mare meșter. Lipsa îl învață pe om totul. Prin realizarea lipselor, omul a ajuns să facă descoperiri folositoare. Când întunerecul vine, omul simte lipsa unei lumini, la flacăra căreia să-și poată continua munca, călătoria, etc. Lipsa aceasta l-a făcut să se căznească în fel și chip pentru a-și făuri o torță, o candelă, o lampă, iar mai târziu becul electric. Așa au luat naștere cele mai mari descoperiri, în medicină, în știință, etc. Oamenii au văzut lipsurile și au căutat să le satisfacă. Așa este și în cele spirituale. În măsura în care noi vom vedea lipsurile noastre, în aceea măsură vom stărui mai mult în rugăciune către Dumnezeu, pentru a prini satisfacție. Iată dece, dar, Dumnezeu, cu toate că știe trebuințele noastre mai înainte de a I le cere noi, totuși așteaptă ca noi să ne dăm seama de ele, și apoi prin rugăciune, să le aducem la picioarele Lui.

2. *Prin rugăciune, noi ne apropiem de Dumnezeu și îl cunoaștem mai bine.* Rugăciunea ne ajută să cunoaștem mai bine pe Dumnezeu. Pentru a cunoaște bine un om, e absolut necesar să stai cât mai mult de vorbă cu el. Rugăciunea este o comunicare cu Dumnezeu, o conversație cu El. Noi îl întrebăm și El ne răspunde. Când ne rugăm, noi stăm de vorbă cu Dumnezeu. Noi avem ocazia să-l cunoaștem mai bine. Să cunoaștem mai mult despre dragostea, bunătatea, iertarea și pacea Sa. Să cunoaștem mai bine voia Sa pentru fiecare dintre noi. Dacă noi nu facem acest lucru, Dumnezeu poate rămânea nedescoperit pentru noi multă vreme. Fructul rugăciunii este legătura cu Dumnezeu și cunoașterea Lui. A-l avea pe El, este cel mai mare dar al rugăciunii. Cel mai mare dar, pe care Dumnezeu ni-l poate da ca răspuns la rugăciunile noastre, este El însuși. Pentru că a avea pe Dumnezeu, înseamnă să ai totul. Noi trebuie să-L cerem pe El mai mult în rugăciunile noastre, decât orice altceva.

3. *Prin rugăciune, deschidem mâinile, ca Dumnezeu să toarne în ele binecuvântările Sale.* Palmele închise, nu pot primi nicio binecuvântare de la Dumnezeu. Dumnezeu e gata să ne

dea, dar așteaptă ca noi să întindem mâinile.

Duminecă, 17 Septembrie, 1939.

Ce ceri dela Dumnezeu?

„Cere ce urei să-ți dau?”

2 Cronici 1:7-12.

Prin viziunea aceasta, ni se descoperă două lucruri de mare importanță. Întâiu, că Dumnezeu dă voie liberă omului să ceară ce dorește; iar al doilea, că Dumnezeu apreciază foarte mult și e gata să răspundă cumaldecât la cererile noastre înțelepte.

Libertatea aceasta de a cere ce dorești, descoperă ceea ce oamenii au în inimă. Ascultând cu atenție rugăciunile celor din jurul nostru, și studiind chiar și pe ale noastre proprii, vom observa câteva lucruri interesante.

1. *Sunt unii oameni care n'au nimic de cerut.* Ei sunt bogați, înțelepți, etc. Lor nu le lipsește nimic. Au de toate. Aceștia totuși, sunt membrii în biserică din Laodicea (Apoc. 3:17). Diavolul le-a orbit ochii ca să nu vadă ticăloșia, nerobocirea, sărăcia, orbia și goliciunea lor. Acestora nu le putem recomanda ceva mai bun, decât să urmeze prescripțiile Marelui Medic Isus, care se află scrise în Apocalipsa 3:18.

2. *Sunt alții apoi, cari n'au nimic de mărturisit.* În rugăciunile lor nu vei auzi: „Și ne iartă nouă păcatele noastre...” Ei sunt drepti, sfinți, neprihăniți. Ei n'au păcăluit, n'au greșit, n'au nevoie de iertare. Ei nu trebuie să se pocăiască. Acestora Domnul Isus le spune „Farisei fățarnici”. Un alt nume mai potrivit ca acesta nici nu li se poate da. Pentru că, dacă în ei ar exista numai un dram de sinceritate, dacă s'ar coborî numai o clipă în inimile lor, ei ar trebui să strige disperati: „Oh Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul!”

3. *Sunt alții, care cer lucruri pământești.* Lumca e plină de acest fel de rugativi. De multe ori ei se ivesc și prin biserici. De dimineața până seara îi auzi mereu oftând: ah, dacă aș avea... Dacă aș avea cutare și cutare lucru, dacă aș avea casa aceea sau pământul acela, dacă aș avea bani ca acela sau celălalt, ce n'aș face...! Iar rugăciunile lor sunt îmbibate cu astfel de dorințe. „Doamne dă mi ceea sau cealaltă”, sunt cuvintele călău-

zitoare în rugăciunile lor. Acești oameni sunt adevărați cerșitori, cărora le trebuie totul dela Dumnezeu, nu mai pe El nu. Iacob, vorbind despre acești oameni, spune că ei cer, dar au primit, pentrucă cer rău, cu gând să risipească în plăcerile lor trupesti.

Ce cerem noi? E foarte ușor ca și noi să fim ispitiți a cere ca cei de mai sus. Inima omului, spune profetul, e nespuse de rea și înșelătoare. Ea dorește lucrurile pământești, mai mult ca pe cele spirituale. Dacă ne lăsăm călăuziți de ea, riscăm să alunecăm și să cădem. Iată însă o cerere înțeleaptă: „Dă-mi dar înțelepciune și pricepere, ca să știu cum să mă port în fruntea acestui popor”. Cine nu are lipsă de înțelepciune și pricepere? Și mai ales când e vorba de o purtare cuvințioasă și creștinească, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor! Noi toți trebuie să cerem acest lucru. Aceasta e rugăciunea ce ne lipsește tuturor! Aceasta e rugăciunea pe care Dumnezeu o aprobă în întregime și e gata să ne dea pe deasupra și lucrurile pe care nu le-am cerut, dacă El vede că avem trebuință de ele. „Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte vi se vor adăugi”, a spus Domnul Isus. Să facem la fel și în rugăciunile noastre! Să căutăm întâiu cele ale împărăției lui Dumnezeu, să ne rugăm pentru ele, să le cerem pe acelea, iar celelalte vor veni la timp.

Duminecă, 24 Septembrie, 1939.

Neschimbabilitatea lui Dumnezeu

„Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb”.

Maleahi 3:1-6.

E ceva obișnuit a spune că trăim într-o lume schimbăcioasă. Faptul acesta niciodată n'a fost mai adevărat ca astăzi. Din această cauză a dispărut cu totul încrederea și siguranța dintre oameni. În timpuri ca acestea, credinciosul, copilul lui Dumnezeu, nu trebuie să caute alt sprijin și loc de odihnă, decât la Acela care a spus și a adevărit cuvintele: „Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb”.

1. *Caracterul lui Dumnezeu nu se schimbă.* Prietenii noștri cei mai buni, se schimbă de multe ori. Datorită timpului sau anumitor împrejurări, la un moment dat ei pot deveni chiar dușmanii noștri. Dumnezeu însă, e

un prieten care nu se schimbă niciodată. Dragostea Lui este totdeauna aceeași. Dovada e în Domnul Isus. Cu unii El a trebuit să fie mai blând, cu alții mai aspru, însă pe toți i-a iubit la fel. Dragostea Lui a fost totdeauna și pentru toți aceeași. Dușmani sau prieteni, El i-a iubit la fel. În pustie, când le dădea pâine, sau pe Golgota, când îl răstigneau, El i-a iubit așisderea. Dragostea Lui este aceeași și astăzi. Scriitorul către Evrei spune: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci” (Evrei 13:8). Cel ce s'a rugat ieri, pentru dușmanii și crucificătorii Săi: „Părinte iartă-le, căci nu știu ce fac”, face același lucru pentru noi, azi, în fața Părintelui. De multe ori, noi suntem ispitiți să credem, că păcatele noastre au schimbat dragostea lui Dumnezeu, și că El și-a întors fața dela noi. Așa gândim noi, dar suntem greșiți. Păcatele noastre pot forma o umbră, dar lumina dragostei Lui o străbate. Dincolo de nori, dragostea Lui strălucește. Aci stă o mare mângâiere pentru noi. Și a-nume faptul că dragostea Lui nu se schimbă niciodată. Păcatele și slăbiciunile noastre pot să ne întunece pentru o clipă să nu-I vedem fața, dar dragostea Lui rămâne aceeași. Dacă noi ne întoarcem la El, iertarea Lui plină de dragoste, ne va străluci iarăși și ne va lumina iarăși fața Lui.

2. *Scopul lui Dumnezeu nu se schimbă.* Noi avem lipsă de siguranță mai mult ca de orice, astăzi. E așa de greu să deslușești scopul lui Dumnezeu în lumea aceasta așa de întunecată și schimbăcioasă, în care trăim. Răul și ura pare să stăpânească peste tot. Dacă noi primim însă la Hristos, în El putem vedea planul lui Dumnezeu clar și curat. Imoărăția lui Dumnezeu și Biserica lui Hristos lucrează. Dacă pentru moment se pare că această lucrare merge așa de încet, aceasta se datorește răutății care a pus stăpânire pe om, și nicidecum Impărăției lui Dumnezeu. Adevărul e, că dragostea lui Dumnezeu e aceeași, planul Său de mântuire nu s'a schimbat și că: „Acela care a început această bună lucrare în noi, o va duce până în ziua lui Isus Hristos”.

3. *Puterea lui Dumnezeu deasemenea, nu se schimbă.* De multe ori ni se pare că religia nu mai are nicio putere. Chemarea oamenilor la Hristos, răsună în pustiu. Urechile s'au închis la acest apel. Fiecare își vede

liniștit de treburile sale. Aceasta e greșit. Puterea lui Dumnezeu e aceeași. Puterea Evangheliei la fel. În Dumnezeu nu este nici schimbare, nici umbră de mutare (Iacob 1:17). Dumnezeu are și astăzi aceeași putere de a mântui, de a ierta, de a lura și de a binecuvânta. Această pu-

tere ne este arătată nouă prin minunata lucrare a Duhului sfânt. Noi putem simți și primi această putere prin credința în Isus. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

Intocmite de sora Karl Traja

Lecțiunea pe luna Iulie

Studiile pentru lunile Iulie, August, și Septembrie vor fi din Leviticul și din Numeri. Fiecare membră și prietenă este rugată să citească în întregime aceste două cărți, mai puțin cunoscute de noi. Toate întrebările trebuie studiate și răspunse. Conducătoarea sau păstorul poate pune întrebările, până când fiecare membră e în stare să răspundă fără greșală la fiecare întrebare.

Leviticul —

1. Care a fost deosebire între legea arderii de tot, legea darului de mâncare și legea jertfei de mulțumire? 2. Care a fost legea în privința focului pe altar? 3. Care parte din darul de mâncare a fost pentru Aron și fiii săi? 4. Ce s'a întâmplat cu Nadab și Abihu? 5. Care au fost dobitoacele curate? 6. Cine a judecat cazurile de lepră? 7. Cum trebuia să fie țapul ispășirii? 8. Care au fost poruncile privitoare la jertfa de mulțumire? 9. Ce fel de cumpene și greutate au fost poruncite? 10. Pe cine a putut să ia de nevastă un preot? 11. Când a fost anul de veselie? Cum trebuia serbat? 12. Care a fost legea zecuielii?

Numeri. —

1. Unde s'a făcut prima numărătoare a Israelitilor? 2. Care trib a primit slujba cortului? 3. În al cui loc au fost Leviții? Numeri 3:45—47 cum s'a făcut răscumpărarea? 4. La ce vârstă au început Leviții serviciul? 5. Cine erau Nazireții? 16. Când tre-

buia prăznuit Paștele? 7. Care a fost scopul trimbitelor de argint? 8. De ce s'au numit șaptezeci de bătrâni? Numeri 11:16—17. 9. Ce s'a întâmplat Mariei? 10. De unde și câte iscoade au fost trimise în Canaan? 11. Care au fost cele două rapoarte aduse de acolo? 12. Câți din cei numărați la Sinai aveau voie să intre în Canaan? 13. Ce s'a întâmplat cu cele zece iscoade rele? 14. De ce n'au intrat copiii lui Israel imediat în Canaan? 15. Cine a fost primul să fie condamnat la moarte, după legea lui Moise? 16. Ce s'a întâmplat lui Core? 17. Să se spună ceva despre toiagul lui Aaron. 18. Unde a murit Maria? 19. Unde a murit Aaron? 20. Cum au fost scăpați de serpii înfocați? 21. Cine a fost chemat să blesteme pe Israel? 22. Povestește despre Balaam. 23. Care au fost curvintele lui despre Israel, în capitolul 24? 24. La a doua numărătoare în țara Moabului, câți erau din acei numărați de Moise în pustia Sinai? 25. Cine a fost urmașul lui Moise? 26. Să se spună despre jertfa zilnică! 27. Care triburi au primit moștenire dincolo de Iordan (la răsăritul Iordanului). 28. Câte popasuri au făcut Israelitii? 29. Care au fost hotarele Canaanului? 30. Câte cetăți au fost date Levitilor? 31. Care a fost legea despre măritarea fiicelor moștenitoare?

Cartea „Numeri” ne spune despre trei zeci și opt de ani de rătăcire în pustiu, sau istoria poporului. Ea ne istorisește: 1. Rătăcirile în pusitu —

capitolul 10—15. 2. Neascultarea poporului. 3. Pedepsele poporului. 4. Moartea poporului. 5. Totuși, cei tineri sunt scăpați din pustiu. În timpul acesta, cortul a fost stabilit și a fost centrul închinăciunii timp de 400 de ani. Preoția s'a înființat cu Aaron, ca primul Preot. După patruzeci de ani de rătăcirii prin pustiu, Moise a repetat Legea după darea de seamă din Deuteronom, l-a chemat pe Iosua să-i fie urmaș și după aceea a adormit în brațele lui Dumnezeu.

Lecltunea pe luna August

Numiri geografice: 32. În ce loc au cules Evreii prepelițe și au fost pedepsiți pentru lăcomia lor? Numeri 11:31. 33. Unde se aflau fiii lui Israel, când au plecat iscoadele să cerceteze Canaanul? Numeri 12:16. 34. Unde s'a făcut numărătoarea poporului Israel, înainte de intrarea în Canaan? Numeri 26:3. 35. Ce locuri li s'au dat fiilor lui Caleb ca moștenire? Deut. 1:36. 36. Unde a murit Aaron? Deut. 10:6. 37. Unde li s'a spus Israelitilor că trebuie să scrie cuvintele Domnului? Deut. 11:20. 38. Pe ce munte s'a adunat o parte din poporul Israel pentru a promite ascultare și unde a primit binecuvântore? Deut. 27:12. 39. Pe ce munte s'a adunat o parte din poporul Israel pentru a pronunța blestemul pentru cei ce nu vor asculta de Domnul? Deut. 27:13. 40. Din ce loc a văzut Moise țara făgăduinței? Deut. 32:49. 41. Unde a fost înmormântat Moise? Deut. 34:36. 42. În ce loc au mâncat Israelii prima dată pâine, după 40 de ani de hrană cu mană? Iosua 5:9. În ce loc a încetat mana? Iosua 5:10. 43. Care cetate întărită a fost luată în urma unor procesiuni? Ios. 20. 45. În ce loc a fost pedepsit Acan pentru păcatul lui? Iosua 7:24. 46. Care cetate a fost luată prin și-retenie și apoi nimicită? Ios. 8:5—5.

47. Care împărat și al cărei cetăți a fost prins de viu și apoi spânzurat? Iosua 8:23—29. 48. Care cetate a fost scăpată de nimicire prin dibăcia poporului? Iosua 9:3—15. 49. Urmașii căror patru cetăți au fost ținuți în robie de către învingători? Ios. 9:17. 50. În ce peșteră s'au ascuns cinci regi? Iosua 10:17. 51. În care cetăți erau protejați ucigașii, până la data judecării? Iosua 20:8. 52. Unde au fost înmormântate oasele lui Iosif? Iosua 24:32. 53. Cine este primul istoric? Num. 1—1. 54. Care seminție a pornit mai întâi în călătorie, din pustiu? Num. 10—14. 55. Unde au primit Iudeii mai întâi mana? Num. 10—12. 56. Care a fost prima femeie leproasă? Num. 12—10. 57. Care sunt primele femei care și-au cerut dreptul lor? Num. 27—1—4. 58. Care dintre semințiile lui Israel și-au luat în stăpânirea mai întâi dreptul lor de pământ? Num. 34—14. 59. În ce împrejurare s'a amintit prima dată cuvântul de: Locuința morților? Deut. 32—22. 60. Care este primul oraș cucerit în Canaan? Ios. 6—1. 61. Cine a fost ucis prima dată cu pietre? Ios. 7—24. 62. Când s'a făcut primul plan de măsurătoare a pământului? Iosua 18:8.

Lecltunea pe luna Sept.

Persoane: 63. Care sunt cele două persoane care au pierdut viețile lor folosind foc străin în jertfele arse? Lev. 10:1—2. 64. Cine a păstrat liniște și a tăcut când cei doi fii au fost mistuiți? Lev. 10:3. 65. Pentru cine a fost oprit Aaron și fii săi să se întristeze? Lev. 10—6. 66. Care om din Israel a fost omorât eu pietre pentru că a iubit pe Dumnezeu? Lev. 24:13—23. 67. Cine a fost oprit să mănânce ceva făcut din rodul viței? Numeri 6:1. 68. Cine și cui a zis: „Vino cu noi și îți vom face bine?” Num. 10:29. 69. Care sunt numele celor doi

bătrâni, ale căror nume sunt singurele date din cei 70 aleși să ajute lui Moise? Num. 11:26. 70. Cine a fost tânărul care a fost gelos pentru onoarea stăpânului său? Numeri 11:28—29. 71. Care era numele original al lui Iosua? Num. 13:8. 72. Care a fost numele lui Iosua până în timpul când a fost ales unul din cei 12, să cerceteze țara Canaanului? Num. 13:16. 73. Să se spună cum se numeau oamenii care au fost trimiși să cerceteze țara Canaanului? 13:4—15. 74. Cine au fost copiii de uriași în Canaan? Num. 13:33. 75. Cine a fost tatăl lui Iosua și al lui Caleb? Num. 14:6. 76. Care este numele celor doi spioni, care n'au adus un raport rău din Canaan? Numeri 14:37—38. 77. Care conducători ai unei răscoale, dintre copiii lui Israel, au fost înghițiți într-un cutremur de pământ? Num.

16:1:3—32. 78. Care mare preot a stat între vii și morți și a îndepărtat o plagă? Numeri 16:48. 79. Cui a lăsat Aaron, hainele sale preoțești, la moartea sa? Num. 20:26. 80. Care au fost cele două persoane care au fost martorii morții lui Aaron și au îndeplinit serviciile de înmormântare? Num. 20:28. 81. Cine a fost aspru cercetat prin vorbirea unui animal mut? Numeri: 22:28. 82. Cine a zis: „O, de-aș muri moartea dreptilor!” Num. 23—10. 83. Care împărat a trimis pe Balaam să blesteme pe Israel? Num. 24:10. 84. Care sunt cele trei persoane și armata lor, care au fost înghițiți de vii de o prăpastie? Num. 26:3—10. 85. A cui fiică a fost Noa? Num. 26:33. 86. Cine și câți din cei 601,730 Israeliti, care au ieșit din Egipt, au intrat în Canaan? Num. 1:46, 26, 51, 65.

Cea mai frumoasă

și cea mai bogată revistă în învățături spirituale este

„FARUL CREȘTIN”

Rennoiți-vă abonamentul și încercați să faceți abonamente noi. Sunt multe familii credincioase și necredincioase, care încă nu au abonată această revistă. Ea e izvor de bucurie prin Cuvântul Vieții ce-l vestește

CĂLĂUZA apare de patru ori pe an, în 36 pagini. — Redacția și Administrația: Str. Fabricii No. 20 Arad. — Casier: N. Oncu, Str. Blanduziei 4. — Abonamentul: 20 lei anual și 12 lei pe un jumătate de an. O bucată 6 lei.